

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [28th January 1972]

இறுதிவரையில் நடை பெற்றதாகத் தகவல் வந்திருக்கிறது. கூட்டத்தில் காரகாரமான, கேவலமான வார்த்தைகள் கையாளப்பட்டபோது, ஒரு நண்பர் மூர்த்தி என்பவர் மேடை முன்வந்து இப்படிப் பேசாதே என்று சொல்ல, மேடையில் இருப்பவர்களுக்கும் மூர்த்திக்கும் வாய்த்தகராறு முற்றி போலீசார் தலையிட்டு மூர்த்தியைக் கூட்டத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி விட்டார்கள். பிறகு இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி தந்த புகார் மீது 75-ஆவது சட்டப் பிரிவின் கீழ் ஒரு வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. போலீசார் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் ஏற்படாதவண்ணம் மனோநிலை, அரசியல் பண்பாடு அமைவதற்கு எல்லாக் கட்சிகளும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்த விவாதத்திற்குப் பிறகு விவாதம் தேவையில்லையென்று தலைவர் அவர்கள் மூலம் கூறி அமைகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: In view of the statement of the Hon. the Chief Minister and as the matter does not involve more than the ordinary administration of law and order, I withhold my consent to the raising of the matter.

The next adjournment motion will be taken up to morrow.

III. DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

MR. CHAIRMAN: Thiru Muthuswamy will now move the amendment.

திரு. எஸ். முத்துசாமி: தலைவர் அவர்களே, கீழ்க்கண்ட திருத்தத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“இறுதியில் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும் :—

‘இருப்பினும், ஆளுநர் உரையில்,

1. தமிழ் நாட்டில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும், நகராட்சிகளிலும் பணி புரியும் ஆசிரியர்களுக்கு மாதா மாதம் உரிய தேதியில் சம்பளம் வழங்க வழிவகை செய்ய குறிப்பிடாதது குறித்தும்,

2. தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கான பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டுவருவது பற்றி குறிப்பிடாததும் வருத்தத்தக்கது.

THIRU M. RAJAH IYER: I second amendment Sir,

மிஸ்டர் சேர்மன்: இன்றைக்குப் பேசுவதற்கு 13 பேர் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நாளைக்குப் பேசுவதற்கும் 13 பேர் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 31-ம் தேதி விவாதம் முடிகிறது. ஏற்கனவே ரொம்ப நோம்பேதிலிட்டார்கள். இனியும் அதிகமாகப் பேசமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் 10 நிமிஷத்திற்கு மேல் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

* THIRU A. P. JANARDHANAM: Mr. Chairman, Sir, at the very outset, I want to compliment the Governor on trying to imbibe the rudiments of Tamil and I hope, in course of time, he will begin to appreciate the poems of Bharathi and Bharthi-

28th January 1972]

dasan's songs, the grandeur of Anna's prose and Tamil literature of Kalaigarnar. The Governor has referred to the principles of Democracy and Socialism being encouraged here. Democracy is an adult form of Government and it needs sobriety, experience and wisdom. Particularly in Tamil Nadu, we are happy that parties, irrespective of their affiliations or interest, have helped in nurturing democracy. Socialism has been defined as a broad human movement of welfare undertaken for the good of the masses. In that also, Tamil Nadu stands foremost. We have entered the 25th year of freedom. As such, we had the spring-time of freedom. All the underdeveloped Nations have gone through various dramatic experiences. In many places, there have been attacks, there have been assassinations, and there have been revolutions. Especially in Latin America and the Middle East, revolutions have been endemic. Fortunately, in this sub-continent, Democracy has been stabilised. Thanks to the sound commonsense of our masses, thanks to the active participation of our voters, thanks to the enlightened training our leaders had under British masters, parliamentary institutions have come to stay in this particular part of the country. We have recently won a war. That has raised our stock in the eyes of the world. Indira Gandhi, by her astute leadership, has been called the Empress of India. She has been rightly applauded by statesmen the world over. Even President Nixon is having second thoughts. The war against Yahya is over. But the war against poverty, the war against malnutrition, the war against diseases, the war against unemployment, etc., has to go on. The Governor has referred to America as having been ill-informed in this war. America has been a model for both extremes. America has produced Abraham Lincoln, Jefferson, Thomas Paine, Walt Disney, Kennedy and Martin Luther King. So far, we salute America. But America has also produced Alcapone, Baby-faced Nelson. America has also produced the wrong models—the twist, the jerk and the monkey—all these for the dances. America has also produced Marijuana and the like kidnappers who kidnapped the baby of Charles Lindbergh without any compunction. I can go on quoting. If you turn the pages of 'Master Detective', you will find how diabolically the master minds of crime work. America is an immature country. America is an adolescent country. But so far as it has preached democratic platitudes, so far as it has great Astronauts, so far as it has spent money on space research, so far as it has helped us, we welcome America. But for me, personally, we have a nice Asian model. Japan is our model. It has integrated the conventional, the traditional, with the modern. In the space of a few decades, Japan has compressed the progress of a few centuries. The Meiri, the Shogunate, the Sammurai, they have all done their best to put Japan on the industrial map of the world. In a few years, I fear Japan may bypass and surpass the United States of America. Those who have been to Japan have been in raptures over everything from Expo. 70 to the humble taxi drivers of Japan. The Chairman of the Council, the hon. Member Thiru Swaminathan and the Hon. Minister Navalur

[28th January 1972]

have testified to the fact that they were impressed with the decorum, the decency, the ceremony, the courtesy they found in Japan. Japan is a very good model for us. They have transplanted everything. They have turned rural economy into modern industry. Not only that. Without oil, without iron, without steel, Japan has produced many things and come to the first rank. Thanks to human ingenuity, thanks to copying wisely from the West, thanks to adopting the latest techniques, the Japanese have now raised their standard of living to a very high degree. In the latest 'Swarajya', I found an article written by Thiru K. R. Ramanujam stating that the lowest of the Japanese get an average monthly income of Rs. 10,000. There is no unemployment there. So we can conveniently take Japan as our model. Even China has impressed. A great journalist has written that the Chinese are better fed, that the Chinese are better organised and that the Chinese standard has gone up. The Communists in their various drives may be ruthless. But except for a handful of intellectuals, they find it hard. Everywhere from Hungary to China, this is the same tale. But their standard of living has gone up. China under Mao-Tse-Tung—the days of the long march—that has been praised. They were a contrast to the Kuomintang. The leaders of the Communist Party came from the peasant stock. They dedicated themselves, thought gallantly, while ruthlessly pursuing the goal. They have put China on the map of the world. Now Mr. Nixon tries to woo China. The pingpong diplomacy is the result of Chinese performance. So, we have two Asian giants—Japan and China. I think India can take lessons from them.

The Governor has referred to our aspiration and desire to better the lot of the common man. For the next 50 or 60 years, we have identified ourselves with the common man, the basic sentiments of the slum dwellers, the basic sentiments of the untouchables, and the basic urges of the Backward Classes. This has been the fulcrum, the backbone, the keystone of the Justice Party, the Dravida Kazhagam, the Dravida Munnetra Kazhagam and the Self-Respect Movement. In 1971, we were returned to power, only because we identified ourselves with the common man.

The Governor has referred to Centre-State relations. I have spoken often about the Centre-State relationship here. The Hon. Chairman has gracefully allotted only 10 minutes. I want to just finish my speech soon. The Centre-State relations is a vexed question. It is not peculiar to the D.M.K. The latest to indulge in it are Thiru Dharma Vira and Thiru Veerendra Patil. The great French Philosopher, Lemmanais, has said that if the Constitution is heavily weighted in favour of the Centre, there is apoplexy at the Centre and anaemia at the extremities. That is the sickness of our body politic. Even for installing the statue of Raja Raja Chola and the issue of Bharathi Dasan stamp, our just demands are being spurned by the Centre. When we demand these things, when we say that we have given up secession

28th January 1972]

once and for all, when our Hon. the Chief Minister has declared in unequivocal terms in Thanjavur that we have given up secession, still from the waste paper basket of history, voices are raised that we are still harping on secession. In 1962 itself we gave it up. What we demand is State autonomy. State autonomy is different from self-determination. In a sub-continent bristling with so many languages, so many races, so many religions, and so many castes, the forces of division are very, very strong. It is the care of the Centre, just like a mother nurturing and guiding her children, to nurture the component states. When we go there, we have to be treated well. Our sentiments have to be respected. That is why I say the Centre has to take a more graceful attitude. The Centre has to accommodate us. They can sit opposite to us at the table, talk out and thrash out everything. We are not monsters. We were painted as monsters before our revered Anna went to Delhi. But after he went to Delhi, he impressed everybody with his magnanimity, sincerity and simplicity. We are all common people. We have a rich heritage. We were schooled in the morals of Thiruvalluvar. We are rooted in the precepts of Anna. We won't do any mischief. Whatever we do, we will explicitly, openly, after open statements, indulge in everything. We never believe in underground activities. So Delhi can talk with us.

The Rajamannar Committee Report was not drafted by the D.M.K. Party Members. By no stretch of imagination can anyone call Mr. P. Chandra Reddy, Dr. Rajamannar or Dr. A. L. Mudaliar as of the D.M.K. Their labours seem to be wasted on the Centre. If that is the callous attitude of the Centre, what can we do? Here, we are a magnanimous lot. We are trying to extend our best. Our Hon. Chief Minister, Kalaignar Karunanidhi, has promised 10 crores of rupees to the National Defence Fund. We have given blood and money. We have done our best to supply the sinews of war. When the country is in danger, we are one in every effort. Whenever our frontiers are in danger, whenever our lives are in jeopardy, whenever the enemy strikes us, we raise as one man, with the Punjabi, the Bengali and with every other people. Is this the treatment that we get from the Centre? That is the question I ask. We are a question mark to-day. But tomorrow, the youngsters will come who will demand in an authoritarian voice, "Give us justice, give us justice."

The Governor has pleaded for industrial peace here. We are for industrial peace here. But what a combination of people we find here. There is a political overtone in the present industrial unrest, in the present labour unrest in this State. Misery is the seed bed of communism. The Communists thrive on misery. They foment strikes. If the strike succeeds, they get prestige. If the strike fails, misery mounts. There also the Communist has the hunting ground. But as we are concerned, everybody is our comrade and we will try our best to settle everything amicably. I have great respect for the Governor who has put forward all these views.

[28th January 1972]

The Swatantra Leader, Thiru *Saw Ganesan, referred to the mad rush to the cities. The lure of the City is very, very strong. The younger generation has the matinee idols. They have discarded the old idols. Here they have neons and grand shows. That is the way of the metropolis. Our people have gone elsewhere and are living in sub-human conditions. In Calcutta in veritable cement pipes our people are living. In Delhi in the shade of the Purana Quila our people are eking out their existence. In Bombay I had been to Dharavi. It is a stinking hell. In the *periphery* of the city, it is a veritable hell where the mass of humanity breed, live and drag in their miserable existence. What can we do about it? In Madras, the Hon. the Minister for Public Health has referred to the Master Plan for Madras. We are doing our best. The slums are the rotten core of the apple of the City. We are trying to remove slums in a phased manner. The Slum Clearance Board of Madras has taken great credit for trying to remove the slums in a phased manner. The evils of City life have been dealt with by writers for many years. In 1937, Lin Yu Tang, a celebrated writer, has suggested that City life leads to softened brains and hardened livers, ulcerated duodenums and lacerated intestines, over-worked stomachs and overtaxed kidneys, inflamed bladders and outraged spleens, dilated hearts and shattered nerves. These are the maladies which the City people suffer from. We are trying our best to remove them. But one thing, I will clearly say, namely, that the D.M.K. cannot be shaken from its massive majority support, from the affections of the people. There is only one element. If we forget Anna, if we forget our principles, if we fall from the precepts held out by Anna, then alone we will fall. Otherwise, no force on earth can shake us.

Thank you, Sir.

* திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி : தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் உரையின் மீது என்னுடைய ஓரிரண்டு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் தினுடைய பல சாதனைகளைப் பார்க்கிற இந்த நேரத்தில் சமீப காலத்தில் பொருளாதாரத் துறையில் அரசாங்கம் பின்பற்றி வரக்கூடிய தொழிலாளர்கள் கொள்கையைப்பற்றி இங்கே சொல்லுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நம்புகிறேன். தொழிலாளர்கள் துறையைப் பொறுத்த வரை, ஒரு நல்ல தொழிலாளர் கொகை தான் பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு அடிப்படையாக ஆமையும். ஆனால் இப்போது அரசாங்கம் சில புதிய கருத்துக்களை மக்களிடத்தில் வைத்திருக்கிறது. ஒரு தொழிலிலே பல தொழிற் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. இந்த தொழிற் சங்கங்கள் அரசியல் கட்சிகளால் இயக்கப்படுவதால் தொழிலாளர்களுடைய நலன்கள் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டு தொழில் அதிபர்கள் முன்னிலையில் வைக்கப்பட முடியாமல் போகிறது. ஆகவே தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய பலன்கள் கிடைக்காமல் போகின்றன என்ற ஒரு கருத்து சொல்லப்படுகிறது. அதே போன்று தொழிற் சங்கங்களின் தலைவர்களாக இருப்பவர்கள் அந்தத் தொழிலிலே பணி செய்பவர்களாக இல்லாமல் வெளியார்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தத் தொழிற் சங்கங்களுக்குத் தலைவர்களாக வரவேண்டியவர்கள் இந்தத் தொழில்

28th January 1972] [திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி]

களில் ஈடுபடுபவர்களாகவும் பணிபுரிபவர்களாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று இரண்டு முக்கிய கருத்துக்கள் இன்று அரசாங்கத்தால் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நேரத்திலே நான் பொதுப்படையாக தொழிலாளர் இயக்கத்தைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிற ஒரு மாணவன் என்ற அடிப்படையில் பார்க்கிற போது, இந்த இரண்டு கருத்துக்கள் சர்வதேச ரீதியில் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடிய கருத்துக்களாக இல்லையென்ற உண்மையை இந்த மன்றத்தில் வைக்க விரும்புகிறேன். தொழிலாளர் இயக்கம் எவ்வாறு வளர்ந்திருக்கிறது என்றால், முதலாளிகளுடைய பிடியிலிருந்து தொழிலாளர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக்கூடிய சக்தியில்லாதவர்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு உரிமைகளை எடுத்துச் சொல்லி, அவர்களைச் சங்கமாக அமைத்து தொழில் அதிபர்களிடத்தில் இணையாக நின்று விவாதம் செய்து நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் தான் தொழிலாளர் இயக்கங்கள் உலகமெல்லாம் வளர்ந்திருக்கின்றன. பிரிட்டனில் அப்படித் தான் வளர்ந்தது. மற்றும் பின் தங்கிய நாடுகளில்கூட தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் எல்லாம் புரந்த பொதுநல நோக்கத்துடன் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நல்ல நோக்கத்தின் அடிப்படையில் வந்தார்கள். பின்பு கட்சி அடிப்படையில் வந்தார்கள். பின்பு ஜீவர வாதிகள், ஜீவர கட்சிகள் எல்லாம் தொழிற் சங்கங்களில் தலையிட்டுத் தான் தொழிலாளர் இயக்கத்தை இந்த அளவுக்கு வளர்த்திருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை ஒத்துக் கொண்டாலும், இது இப்படித் தான் வளர்ந்திருக்க முடியும், வேறு எப்படியும் வளர்ந்திருக்க முடியாது என்று இந்த நேரத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். பிரிட்டனை எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட, பல தொழில்களிலே அதாவது “மேன்யுவல் லேபர்” என்று சொல்லக் கூடிய தொழில்களிலே அந்தத் தொழிலுக்கு வெளியே இருப்பவர்கள் தான் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். பல தொழில்களிலே “நான்—மேன்யுவல் தொழிலாளர்கள்” தான், அதாவது “ஓயிட் கால்டி” தொழிலாளர்கள் தான்—மூலையால் வேலை செய்பவர்கள் தான்—அப்படிப்பட்ட தொழிற் சங்கங்களிலே தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். நாதோதும் அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலை இருந்து வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். இங்கு பாங்கு எம்ப்ளாயிஸ் சங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், ஆசிரியர் சங்கங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் அந்தத் தொழிலிலே இருப்பவர்கள்தான், சங்கங்களிலே இருப்பவர்கள் தான் தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். மேலும் நாம் ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் என்று சொல்லக் கூடிய இந்தத் தத்துவத்தை இதற்கு முன்பும் பல சமயங்களிலே கேட்டிருக்கிறோம். இந்தக் கருத்தை வைப்பவர்கள் எல்லாம் எந்த அடிப்படையிலே வைக்கிறார்கள் என்றால், அந்தத் தொழிற் சங்கத்திலே தாங்களும் இடம் பெற வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் தான். இப்படி வைக்கும்பொழுது, இது பொதுப்படையான ஒரு கருத்தாக இருக்கலாம். அவர்களின் நோக்கம் எல்லாம், அங்கே இருக்கும் தொழிற் சங்கத்திலே தாழும் இடம் பெற வேண்டும் என்பது தான். நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்வதெல்லாம், தொழிற் சங்கங்கள் அகில இந்திய ரீதியிலேயும், சர்வதேச ரீதியிலேயும் அமைந்திருப்பதால், தயவுசெய்து இந்தக் கருத்தை அவற்றிலே சொல்ல வேண்டாம் என்பது தான். நாம் ஒரு முற்போக்கான தொழிற் கொள்கைக்குப் பதிலாக, ஒரு முற்போக்கான தொழிற் கொள்கையை உடைக்கும் அளவிலே இந்தக் கருத்தை வைக்க வேண்டாம்

[திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி] [28th January 1972]

மேன்று இந்த அரசாங்கத்தின் மீது நான் வைத்திருக்கும் உயர்ந்த மரியாதையின் பேரில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அத்தோடு இந்தியத் தொழிற் சங்கத்திலே பயிலும் ஒரு மாணவன் என்ற ரீதியிலேயும் இதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். எனவே, இந்தக் கருத்தை மாநில அரசு மேலும் பரிசீலனை செய்து, செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதே நேரத்திலே தொழிற் சங்கங்களுக்கு அந்தத் தொழிலிலே இல்லாத வெளியார்கள் நான் தலைவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தொழிற் சங்கங்களிலே தொழிலாளர்களே தலைவர்களாக இருந்தால், அதிலே எப்படி பிற்போக்கு வந்துவிடும் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி: நான் ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் வேண்டுமென்ற கருத்தைச் சொன்னேன். இப்பொழுது நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்ல வருகிறேன். ஒரு தொழிற் சங்கத்திற்குத் தலைவராக வரவேண்டியவர் அந்தத் தொழிலையே சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை அரசாங்கம் வைத்திருக்கின்றது. அதையும் நான் அவ்வளவு ஒரு முற்போக்கான கருத்தாகக் கருதவில்லை என்பதற்கான விளக்கத்தையும் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தக் கொள்கையைப் பொதுப்படையாக நாம் வைத்தால், இதனால் அதிகம் பாதிக்கப்படுபவர்கள் யாராக இருப்பார்கள் என்றால், மிக்க பலவீனமாக இருக்கும் தொழிற் ல்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். உதாரணமாக பாருக்குத் தொழிலாளர்களுக்கு அது பொருந்தாமல் இருக்கலாம். ஆனால் மில் தொழிலாளர்களுக்கும், நீண்ட நாட்களாகவே ஒன்று சேர்க்கப்படாமல் இருக்கும்படியான விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கோ, நிச்சயமாக அது பொருந்தாது. எந்த விவசாயக் கூடியும் ஒரு விவசாயச் சங்கத்தை அமைக்கும்பொழுது, அவரே அதற்குத் தலைவராக இருந்து, நிலச்சுவான் தாரருக்கு இணையாக இருந்து சண்டை போட்டு அந்தக் கூலியை மற்ற விவசாயக் கூலிகளுக்குப் பெற்றுத் தர முடியாது. அதே போல் தேயிலைத் தொழில், காப்பித் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கும் பிரான்டேஷன் லேபரை எடுத்துக்கொண்டாலும், அவர்களிலே ஒருவர் அந்தச் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்து, தோட்ட முதலாளிகளுடன் சண்டை போட்டு, அவர்களுக்கு இணையாக இருந்து பேச்சு வார்த்தை நடத்தி எந்தவிதமான நன்மையும் செய்ய முடியாது என்று நான் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். அதைப் போலவே “உமன் ஓர்க்ஸ்” என்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் பல நாடுகளிலே—இன்னும் சரியாக வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளிலே கூட—இன்னும் ஒன்று சேர்க்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அங்கெல்லாம் வெளியே இருக்கக் கூடியவர்களைத் தான் தலைவராக வைத்திருக்க வேண்டும். அப்படித் தான் அங்கிருக்கும் தொழிற் சங்கங்கள் இயங்கி வருகின்றன. அந்தக் காரணத்தையே உதாரணமாகச் சொல்லி, அந்தத் தொழில்களைச் சேர்ந்தவர்களுையே தலைவர்களாகப் போட வேண்டுமென்று சட்டமியற்றினால், அந்தத் தொழிற் சங்க இயக்கத்தை நசுக்குவதாக நான் சொல்லாவிட்டாலும், அந்தத் தொழிற் சங்க இயக்கம் வளர்ச்சியடையாமல் இன்னும் பல ஆண்டுகாலம் பின்தங்கியிருக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதிலேதான் அது முற்போக்கான கொள்கை இல்லை என்று கூறுகிறேன். உழைப்பவர்களுக்கும், காழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கும் பாடுபட இந்த அரசாங்கம் மீண்டும் அதை

28th January 1972] [திரு. வி. சஸ்வரமூர்த்தி]

வலியுறுத்தி அதற்காக ஒரு சட்டத்தை இயற்றக் கூடும். தொழிற் சங்கக் களுக்காக மற்ற பல சட்டங்களை இயற்றும்பொழுது, பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்பதுபற்றியும் அதை எப்படி எப்படி சமாளிப்பது என்பது பற்றியும் நான் சொல்லத் தேவையில்லை. அப்படி ஒரு சட்டம் ஏற்படுமானால், நிச்சயமாக அந்தச் சட்டத்தை இந்தியத் தொழிற் சங்க இயக்கம் வரவேற்காது. அதை நிச்சயமாக ஆட்சேபிக்கும். அதற்குச் சரிபாண அடிப்படை இருக்கிறது என்ற அளவிலே தான் இந்த இரண்டாவது கருத்தையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது தொழிற் கொள்கை பற்றிய என்னுடைய இரண்டாவது கருத்தாகும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரு தொழிற் சங்கம் கூடாது என்ற எங்களுடைய கருத்தை தங்களுடைய கட்சி ஒத்துக் கொள்கிறதா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. வி. சஸ்வரமூர்த்தி: நான் மிகுந்த தெளிவோடு சொன்னேன். நான் இது என்னுடைய கட்சிக் கொள்கை என்ற முறையிலே இதைச் சொல்ல வில்லை. கட்சிப் பெயரிலே அதைச் சொன்னால், நான் சொல்லக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய ஒரு நல்ல கருத்து பரிசீலிக்கப் படாமல் போய்விடலாம் என்ற நோக்கத்தில் தான் நான் கட்சியை இங்கே வைக்காமல், தொழிற் சங்க இயக்கத்திலே அக்கரை கொண்ட ஒரு மானவன் என்ற முறையிலே நான் இந்தக் கருத்தை அரசாங்கத்திற்கு வைத்தேன்.

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன்: அண்மையில் டெல்லியில் நடந்த ஐ.எல்.ஓ. மாநாட்டில் பல்வேறு தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைச் சொல்லி, அது பரிசீலனையில் இருப்பது மாண்புமிகு உறுப்பினருக்குத் தெரியுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. வி. சஸ்வரமூர்த்தி: இந்த நேரத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது, அந்த மத்தியத் தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் கூட்டிய முத்தாப்பு மாநாட்டிலே கூட இந்தக் கருத்து வைக்கப்பட்டது. நமது அமைச்சர் அவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள், அங்கு கூட இந்தக் கருத்தை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் மகாராஷ்டிரம் அதற்கு ஒரு சட்டம் இயற்றி யிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். ஆனால், அது கூட அங்கீகரிக்கப்பட்ட முத்தியமான 3, 4 தொழிற்சங்கங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லையென்ற செய்தியை நான் சமீபத்திலேதான் பேப்பர்களிலே படித்துத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆகவே, அந்தக் கருத்தைப் பொதுப்படையாக எல்லோரும் வர வேற்றார்கள்: ஆனால் அதை ஏன் செயல்படுத்த முடியவில்லை என்றால்...

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தனிப்பட்ட கொள்கைகளை கங்குலுடைய கட்சிக் கூட்டத்திலே சொல்லுவதும், கட்சி அதில் ஒரு முடிவு எடுத்த பிறகு அதை இப்படி பொது இடங்களிலே பேசும் பொழுது, தங்களுடைய கட்சியின் கொள்கையைத் தான் சொல்லுவது என்ற சம்பிரதாயம் இருக்கும் பொழுது, தாங்கள் மட்டுமே கட்சிக்கு முன்பாடாக பேசுவதினுடைய காரணத்தை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. வி. சஸ்வரமூர்த்தி: இதிலே அரசாங்கத்தின் இரண்டு கருத்துக்களைப் பற்றி எங்கள் கட்சி இன்னும் ஏதோரு முடிவும் எடுக்கவில்லை என்று அறிகிறேன்.

5-00
p.m.

[28th January 1972]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: இதைப்பற்றி எதிர்ப் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அபிப்பிராயம் கூற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம்: கட்சிக் கூட்டம் போட்டு முடிவு எடுக்கவில்லை என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கூறுவது, நேற்று நடந்த கூட்டத் திலே இதுபற்றி ஒன்றும் பேசவில்லை என்பது தான். அதைத் தான் அவர் கூறுகிறார்.

திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி: தொழிற் சங்க இயக்கத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்ற இந்த நேரத்திலே இன்னும் அதிலே ஒரு முக்கியமான பிரிவினராய் இருக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களைப்பற்றி என்னுடைய நிலையை எடுத்துச் சொல்வது முறையாகும் என்று கருதுகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் என் மீது பெருத்த அன்பு வைத்து அன்று ஒரு நாள் இந்தப் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் விஷயத்திலே எல்லாவற்றையும் அனுதாபமாகக் கவனிப்பதாக தெரிலே சொன்னார்கள். அதை நான் பல இடங்களிலே சொல்லி எனக்கு மரியாதை சம்பாதித்துக்கொண்டேன். எந்த அளவுக்கு அந்த சந்திப்பைப் பயன்படுத்தி நான் மரியாதை சம்பாதித்துக்கொண்டேனோ, அந்த அளவுக்கு நான் இப்பொழுது ஒரு பெரிய இக்கட்டான நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆசிரியர்கள் கூட்டத்திலே அவர்களைக் கேட்கும் பொழுது சொன்னார்கள், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களை நாங்கள் சந்திக்க முயற்சி செய்தோம், ஆனால் அவர்களுடைய பேட்டி எங்களுக்குக் கிடைக்க வில்லை என்று. அப்படி அவர்கள் வருத்தப்படும்பொழுது, நான் பேட்டியைப் பெற்ற வாய்ப்பு எனக்கு நல்ல வழியாக அமைந்துவிட்டது. நான் இந்த நேரத்திலே அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைச் சொல்வது, மாண்புமிகு அமைச்சர், மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய அனுதாபத்தைப் பெறும் நம்பிக்கையிலே தான். சமீபத்திலே நான் சேலம் மாவட்டத்திலே 5, 6 நாட்கள் சுற்றுப்பயணம் செய்து அந்தப் பட்டதாரி ஆசிரியர்களை எல்லாம் சந்தித்து வந்திருக்கிறேன். இரண்டு நாளைக்கு முன்னால் கூட வேலூரிலே அவர்களுடைய செயற் குழுக்கூட்டம் நடந்து, அதிலே நான் கலந்து கொண்டேன். அவர்களுடைய உணர்ச்சிகள் நிச்சயமாகப் புண்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன என்பதை மிக வருத்தத்துடன் இங்கே சொல்லிக் கொள்கிறேன். எந்தக் கட்டத்திலே அரசாங்கம் இந்த முடிவை எடுத்திருக்கிறதோ அதுபற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், ஒன்றை மட்டும் நிச்சயமாக நான் சொல்ல முடியும். அரசாங்கம் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ ஒரு மாபெரும் தவறை அவர்களுக்கு இழைத்திருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஒரு மாபெரும் அநீதி இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய உள்ளத்திலே ஒரு பெரிய புண் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

சேன்ற மாதம் 25-ம் தேதி மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களால் ஆசிரியர்களின் 14 வகையான ஆசிரியப் பிரிவுகளின் கோரிக்கைகளும் ஆராயப்பட்டு, அந்தக் கோரிக்கைகளுக்கு எவ்வித நியாயமும் இல்லையென்று அரசாங்கம் அந்தக் கோரிக்கைகளை மறுத்திருக்கிறது. இந்த 14 பிரிவு ஆசிரியர்களில் பல பிரிவினருக்குச் சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்படவில்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்றும் தெரியவில்லை.

பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு எந்தவித நியாயமும் இல்லையென்று சொல்லுவது காரணமாக பல ஆசிரியர்களின் மனம் புண்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும், மாண்புமிகு

28th January 1972] [திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி]

விவசாயத் துறை அமைச்சர் அவர்களும், மாண்புமிகு கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களும் “இவர்களுடைய கோரிக்கைகளை பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறோம், விரைவில் சாதகமான முடிவு எடுக்கப்படும்” என்றெல்லாம் அறிவித்திருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் ஓராண்டுக்காலம் காத்திருந்தார்கள். ஓராண்டுக் காலம் கழித்து எந்தவித விளக்கமும் இல்லாமல் கோரிக்கைகள் மொத்தமாக நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த நிலை அவர்களுடைய மனதிலே ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி, ஆசிரியர்கள் அனைவரும் பல தீவிரத் திட்டங்களுடையெல்லாம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை மீண்டும் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் இதை வேறும் பேசுங்க்கோ அல்லது வாதத்துக்கோ கூறவில்லை. தயவுசெய்து இந்தக் கோரிக்கைகளை அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆசிரியர்கள் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களிடம் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அந்த ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளை மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் வரவேற்று, அவர்களுடைய குறைகளைச் சொல்வதற்கு சில நிமிடங்களாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆசிரியர்களுடைய கோரிக்கைகளை மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் கேட்டு விட்டால், பாதிப் பிரச்சனை தீர்ந்தது போல் இருக்கும். ஏதோ அவசரப்பட்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டால், அது நம்முடைய கல்வித் துறைக்கு இழுக்காகும்.

சட்டமன்ற உறுப்பினர்களால் கல்வி இலாகாவின்னிடத்திலிருந்து ஆதாரப் பூர்வமான செய்திகளைப் பெற முடிவதில்லை. அதைப் பற்றியெல்லாம் நான் பேசுவது முறையாகாது என்று கருதுகிறேன். கல்வி இலாகா அதிகாரிகள் சரியாக முறைப்படுத்தப்படவில்லை. ஆசிரியர்கள் பல சமயங்களில் என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் கல்வித் துறை இயக்குநர், கல்வித் துறை செயலாளர் போன்றவர்களைச் சந்திக்க முயற்சித்தபோது, உதாசினப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதைப் பற்றிக் கூட விளக்க விரும்பவில்லை. மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் ஒரு சில நிமிஷங்களாவது அவர்களுடன் பேச வேண்டும், அவர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு ஏன் தரவில்லையென்றாலும் அவர்களுக்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்கள் நல்ல முறையில் வாழ வேண்டுமென்றால், ஏதாவது ஒரு முறையில் இந்த ஆசிரியர்களின் சங்கங்களை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய ஆசிரியர்களின் சங்கங்கள் நிச்சயமாகத் தொழிற் சங்கங்களைப் போல் செயல்பட நாம் அங்கீகரிக்க முடியாது.

தேடமாஸ்டர்ஸ் கன்வென்ஷன் என்று இருக்கிறது. அவர்கள் அடிக்கடி ஆசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்கள் சம்பளத்தை உயர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழாசிரியர்கள் கழகம் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுக்கு வேண்டிய கழகம் என்பதால், அவர்களும் பல சலுகைகளைப் பெறுகிறார்கள். தமிழாசிரியர்களுக்குக் கேட்பது எல்லாம் கிடைக்கிறது. பட்டதாரி

[திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி]

[28th January 1972]

களுக்கு மதிப்பு இல்லை. இந்த மூன்று சங்கங்களையும் இணைத்து ஒரே பெயரில், எந்தப் பெயர் வைத்தாலும் சரி, அங்கீகரிக்கப்பட்ட சங்கமாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அவர்களுடைய குறைகளைக் கேட்கக் கூடிய ஒரு கருவியாக அமைத்துக் கொடுத்தால் தான், இந்த ஆசிரியர்களின் குறைகளைத் தீர்க்க முடியுமென்று கூறிக்கொண்டு மீண்டும் முதல்வர் அவர்கள் இந்தப் பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் குறைகளை நேரில் கேட்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஜி. பராங்குசம்: தலைவர் அவர்களே, ஆளுநரின் உரையின்மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்க பாண்டியன் அவர்கள் கூறிய நன்றி உரைத் தீர்மானத்தின்மீது நான் இரண்டொரு கருத்துக்களை இம் மன்றத்தில் பேசலாம் என்று கருதுகிறேன்.

பொதுவாக ஆளுநரின் உரை எதிர்கால வேலைத் திட்டங்களை எடுத்துக் காட்டுகிற அளவுக்கு, நம்முடைய அரசு செய்ய வேண்டிய, செய்திருக்கின்ற காரியங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகின்ற அளவிலே இருக்கிறது என்பதையும், இதுவரையில் இந்த அரசு சாதித்திருக்கின்றவைகளைத் தெளிவாகவும் அவர்களுடைய அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள்.

முதலமைச்சராக இருக்கின்ற நமது கலைஞர் அவர்கள் இந்த அரசு 1972-க்குள் மின்சார விளக்கே இல்லையென்ற கிராமம் இல்லையென்ற நிலையை உருவாக்கித் தந்து விட வேண்டுமென்று உறுதியளித்திருந்தார்கள். அந்த அடிப்படையில் இன்றையதினம் மின்சார இலாகா பொறுப்புகளை ஏற்று, ஏறந்த முறையில் 1972-க்குள் முடித்து விடுகின்ற அளவுக்குச் செயலாற்றி வருகிறது என்பதற்கு நம்முடைய ஆளுநரின் உரையில் விளக்கம் தந்திருக்கிறார்கள்.

அடுத்து, உணவுத் துறையில் நாம் எந்த அளவுக்கு முன்னேறியிருக்கிறோம் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் அளவுக்கு 73 லட்சம் டன் உணவு தானியங்கள் உற்பத்தி செய்து, இந்த நாட்டில் உணவுத் தட்டுப்பாடு ஓரளவுக்குத் தவிர்க்கப் பட்டு, ரேஷன் கடைகளில் மக்கள் நின்றுகொண்டிருந்த நிலைமையை மாற்றி, கட்டுப்பாடு இல்லாத அளவுக்கு எங்கே வேண்டுமானாலும் அரிசி கொண்டு போகின்ற நிலையில் இன்றைய தினம் அரசு திருப்திகரமான உணவு நிலைமை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை நம்முடைய ஆளுநரின் உரை நமக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அடுத்தபடியாக, இன்றைய தினம் இந்த ஆளுநரின் உரையின் மீது பேசும் பொது பலர் சிம்சன் தொழிலாளர் பிரச்சினைபற்றிப் பேசுகிறார்கள். சிம்சன் தொழிலாளர் பிரச்சினையை வைத்து இந்தத் தமிழகத்தில் சென்ற 3 மாத காலமாக நடைபெற்ற நிலைமைகளை எல்லாம் மன்றத்தில் பல உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள். சிம்சன் தொழிலாளர் பிரச்சினை ஒரு சாதாரணப் பிரச்சினை. இந்த அரசின் மீது எப்படியாவது தாக்குதலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற தவறான எண்ணங்களைக் கொண்டு இந்தப் பிரச்சினை எழுப்பப்பட்டது என்பதைப் பொதுவாக நாட்டு மக்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். இந்த அரசின் வளர்ச்சியிலே மிகவும் பொறுமை கொண்டவர்கள், இந்த அரசின் வளர்ச்சிக்கு எப்படியாவது தடங்கல் உண்டுபண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் மீது

28th January 1972]

[திரு. ஜி. பராங்குசம்]

இந்தச் சிறிய பிரச்சனையைப் பெரிதாக ஆக்கி அதிலும் மத்திய அரசு தலையிடும் அளவுக்கு நிலைமைகளை உருவாக்கினார்கள். கடைசியாக அந்தப் பிரச்சனை ஒரு சாதாரணப் பிரச்சினையாக ஆக்கப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு மீண்டும் உயிர் கொடுக்கும் அளவுக்குப் பெரிது படுத்துகிறார்கள்.

ஒருபுறத்தில் ஒற்றுமை நிலவ வேண்டுமென்று பேசுகிறார்கள். இன்னொரு புறத்தில் உற்பத்தி பெருக வேண்டுமென்று பேசுகிறார்கள். பெருந்தலைவர் முதல் கொண்டு இன்றைய தினம் பேசுகிறார்கள். 'நாட்டில் சமதர்ம சோஷலிசம் வளர வேண்டும்' என்று சொன்னால், உற்பத்தி அதிகமாகப் பெருக வேண்டும், உற்பத்தி எந்த அளவுக்குப் பெருகுகிறதோ, அந்த அளவுக்கும் தான் நாட்டில் சமதர்மம் பெருக முடியும்' என்று பேசுகிறார்கள். நம்முடைய இந்திய உப கண்டத்தில் தலைவராக இருக்கிற ஜுதிபதி அவர்கள் கூட மூன்று ஆண்டுக் காலத்திற்கு வேலை நிறுத்தமோ கதவுடைப்போ கூடாதென்று வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்ற வாரம் கூட அதை வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்திய குடியரசு தினத்திற்காக நாட்டு மக்களுக்கு அளித்த வாழ்த்துக்களில் அதையே வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் தலைவர்கள் வலியுறுத்திக்கொண்டிருந்தாலும், அவைகளையெல்லாம் புறக்கணித்து விட்டு, எப்படியாவது தமிழகத்தில் இருக்கிற தமிழக அரசைக் கவிழ்ப்பதற்கோ அல்லது அவர்களுக்குத் தொல்லை தர வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலோ எப்படியோ தொழிலாளர்களைத் துண்டிப்பட்டுக்கொண்டு தொழிலாளர்கள் மீது பாசத்தைக் காட்டுவது போல் நடந்து, தொழிலாளர்களைச் சிக்கலான நிலைக்குக் கொண்டு போகிறார்கள். தமிழக அரசைப் பொறுத்த வரையில், இதற்கு ஒரு சரியான மாற்றுத் திட்டத்தைத் தந்தார்கள். அரசியல் வாதிகள் தொழிற் சங்க இயக்கத்திலே புகுந்து தொழிலாளர்களை அரசியல் நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்ற எண்ணத்தை நீண்டநெடுங்காலமாக எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் சொல்லிவந்தாலும்கூட, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அடிக்கடி, ஒன்று சொல்லுவார்கள். தொழிற் சங்க இயக்கத்தில் அரசியல் கட்சியின் தலைவர்கள் அதில் புகுந்து அவர்களுடைய நோக்கத்திற்காக தொழிற் சங்கங்களை இழுத்துச் செல்லுவதும், தொழிலாளர்களை அதற்காகப் பயன்படுத்துவதும் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகம் செய்கிற காரியம் என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பலமுறை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். நான் சார்ந்திருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், பல ஆண்டுகாலமாக தொழிற் சங்க இயக்கத்தில் நேரடியாகத் தலையிடுவதே இல்லை. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லி வந்தார்கள். தொழிற் சங்க இயக்கம் இன்றைய நிலையில் சிர்கெட்டிருக்கிறது, ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சிக்காரரும் தங்களுடைய தலைமைக்காக, தங்களுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக, ஒரு தொழிற் சங்கத்தை அமைத்துக்கொண்டு, தொழிலாளர்களைப் பிளவுபடுத்தி அவர்கள் சிதறண்டு கிடக்கிறார்கள்; இந்த நிலையில் நாமும் எதற்காக ஒரு சங்கத்தை அமைக்க வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகாலமாகச் சொல்லிவந்தார்கள். இந்தக் கருத்துக்களைப் பொது மேடைகளிலும் சொல்லி வந்தார்கள். ஒவ்வொரு சங்கத் தலைவரிடமும் சொல்லிவந்தார்கள். கூடுமான அளவுக்குத் தொழிற் சங்க இயக்கத்தில் சங்கத்தைப் பிளக்கும் காரியத்தில் ஈடுபடாதீர்கள் என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லிவந்தார்கள். இவைகளையெல்லாம் யாரும் கேட்பாடிಲ್ಲ. ஒரு காலத்தில் இந்திய உபகண்டத்தில் தொழிற் சங்க இயக்கம் என்றால், ஒரே சங்கமாக இருந்தது என்பது நம்முடைய பெரும் தலைவர்களுக்குத் தெரியும். அகில இந்தியத் தொழிற்சங்கக் காங்கிரஸ் என்ற

[திரு. ஜி. பராங்குசம்] [28th January 1972]

ஒரே ஸ்தாபனம் தான் இந்தியாவில் இருந்தது. அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு நம்முடைய பெருமதிப்புக்குரிய மறைந்துபோன பண்டித நேரு அவர்கள் கடதலைவராக இருந்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சங்கத்தை சுக்கு நூறு உடைக்க முதலாவதாக முயற்சி எடுத்தவர் நமது மதிப்பிற்குரிய மறைந்த மாவிரர்படேல் அவர்கள் ஆவார்கள். அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கம் தான் இன்றைய தினம் ஐ.என்.டி.யு.சி. என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுபட்ட ஆசைப்படுகிறேன். தொழிற் சங்க இயக்கத்தை நாங்கள் பிளவுபடுத்தி விட்டதாகவோ அல்லது அரசாங்கம் பிளவுபடுத்தச் சாதகமாக இருக்கிறது என்றோ குற்றம்சாட்டுபவர்களுக்கு நினைவுபடுத்த விரும்புவதெல்லாம், முதலாவது இந்த நாட்டில் 1947-ம் ஆண்டில் சுதந்திரம் வந்தவுடன் தொழிற் சங்கக் காங்கிரஸில் கம்யூனிஸ்டுகள் புகுந்துவிட்டார்கள், கம்யூனிஸ்டுகள் கையில் தொழிற் சங்கம் போய்விட்டது, ஆகவே நமக்கு ஒரு ஸ்தாபனம் வேண்டும், தொழிலாளர்களை நம் பக்கம் இழுத்து வர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் மீது பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவு செய்து ஐ.என்.டி.யு.சி. ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1947-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த ஐ.என்.டி.யு.சி. 1943-50-க்குள் இந்திய உபகண்டத்தில், எந்தத் தொழிற்சாலையாக இருந்தாலும் 7 பேர் சேர்ந்தால் ஒரு தொழிற்சங்கத்தை அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்று தொழிற்சங்கச் சட்டமிருக்கிறது, 'ரிஜிஸ்டர்' பண்ணிக்கொள்ளலாம் என்ற அந்த முறையில், எந்த எந்த இடங்களில் தொழிற்சங்கங்களை கம்யூனிஸ்டுகள் வைத்திருந்தார்களோ, அங்கெல்லாம் இந்த ஐ.என்.டி.யு.சி. அமைக்கப்படும்பொழுது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மிக வன்மையாகக் கண்டித்தார்கள். ஐ.என்.டி.யு.சி ஆரம்பிக்கப்படவேண்டாமென்று சொன்னார்கள். இன்று தொழிலாளர் நல அமைச்சராக இருக்கின்ற மாண்புமிகு திரு. நடராசன் அவர்கள் கூட அவர்கள் பத்திரிகையில் பத்தி பத்தியாக எழுதினார்கள். ஐ.என்.டி.யு.சி தொழிற்சங்க இயக்கத்தைப் பிளக்க ஆரம்பிக்கப்படுகிறது, தொழிலாளர்களைக் காட்டிக் கொடுக்க ஆரம்பிக்கப்படுகிறது, தொழிற்சங்கத்தில் கருங்காலிகளை உற்பத்தி பண்ண ஆரம்பிக்கப்படுகிறது, அது வேண்டாமென்று எழுதினார்கள். இவ்வளவு சொல்லியும் இந்த நாட்டில் ஐ.என்.டி.யு.சி. அமைக்கப்பட்டு, அகில இந்தியத் தொழிற் சங்கக் காங்கிரசைச் சின்னாபின்னப்படுத்தினார்கள். காரணம் சொன்னார்கள். கம்யூனிஸ்டுகள் புகுந்துவிட்டார்கள், கம்யூனிஸ்டுகள் கையில் தொழிற் சங்கக் காங்கிரஸ் போய்விட்டது. ஆகவே இனி தொழிற்சங்கக் காங்கிரசை உடைத்தே தீர வேண்டுமென்று சொல்லி, எங்கே போராட்டம் நடந்தாலும் சரி, வேலைநிறுத்தம் நடைபெற்றாலும் சரிதான், அதற்கு விரோதமாகக் கருங்காலிகளை உற்பத்தி செய்தார்கள். 1946-ல் எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. இன்றையதினம் பாதுகாப்பு இல்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். 1946-லிருந்து எனக்குத் தெரியும். தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் சரித்திரம் ஓரளவுக்குத் தெரியும். தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் எந்தப் போராட்டமானாலும் சரி, ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை, 1967-க்கு முன்னால் 22 ஆண்டுச் சரித்திரத்தைப் பாருங்கள். அதற்கு முன்பு கொஞ்ச நாள் காலம் சென்ற திரு. பிரகாசம் ஆட்சிகாலத்திலும் பாருங்கள். எங்காவது தொழிற்சங்க இயக்கத்தை வளரவிட்டிருக்கிறார்களா? அடிதடியில்லாமல் போராட்டம் நடைபெற்றிருக்கிறதா? துப்பாக்கிப் பிரயோகம் இல்லாமல் நடைபெற்றிருக்கிறதா? எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. பொன்மலையில் 1946-ல் நான் ஒரு தொழிலாளியாக இருந்தேன். மலபார் போலீசை விட்டு வீடு புகுந்து அடித்தார்கள். பெண்டு பிள்ளைகளை யெல்லாம் அடித்தார்கள். ஹெரிசன் என்ற வெள்ளைக்காரனை விட்டு கூடச்

28th January, 1972] [திரு. ஜி. பராங்குசம்]

சொன்னார்கள். சிட்டுக் குருவிகளைச் சுவைத்து போல் 5 பேர்களைச் சுட்டுத் தள்ளினார்கள். அப்போது நான் பெரியார் ராமசாமி அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். “ஐயா அவர்களே, பொன்மலையில் இப்பேர்ப்பட்ட கோடுமையைப் பார்த்ததில்லை. சரித்திரத்தில் படித்திருக்கிறேன். அன்றையதினம் ஜாலியன் வாலா பாக்கில் யாரோ டையர் என்பவன் சுட்டுக் கொன்று இழுத்துச் சென்றனும். அதே காட்சியை பொன்மலையில் பார்க்கிறேன்” என்று அந்த நேரத்தில் கடிதத்தில் எழுதினேன். இவைகளையெல்லாம், யாரோ நாங்கள் தொழிற் சங்க இயக்கத்திற்கு விரோதமாக இருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள், அது உண்மைக்கு மாறாகச் சொல்லுகிற காரியங்கள் என்று எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே சொல்லுகிறேன். அதுபோல் வரிசையாகச் சொல்ல முடியும். அருமை நண்பர் மறைந்த ஜீவானந்தம் எத்தனை முறை அடிக்கப்பட்டிருக்கிறார், சிறைக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிறார். மதுரையில் இப்போது மதுரை மேயராக இருக்கும் நண்பர் திரு. முத்து அவர்கள் தொழிற் சங்க இயக்கத்திற்கு ஆதரவு தந்ததாக அவர் மீது வழக்கு போடப்பட்டது அந்த அரசாங்கத்தால். இவைகளையெல்லாம் நல்ல முறையில் சொல்ல முடியும். இன்று பேசுகிறார்கள், சொல்லுகிறார்கள். பெரும் தலைவர் நெற்றைய தினம் குடியரசு தினத்தில் மிகவும் வேதனைப்பட்டிச் சொல்லுகிறார் உற்பத்தி பெருக வேண்டுமென்று. இதை யாரும் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் சொல்லவில்லை. எந்த அரசியல் தலைவர்களும் சொல்லவில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். யார் சொல்லவில்லை, எல்லாத் தலைவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். அரசு சொல்லுகிறது உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று. ஆனால் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, பின்னால் அந்தப் போராட்டங்களுக்குப் பக்க பலமாக இருக்கிறார்கள். யாருடைய தலைமையில் பேசினார்கள் என்றால், சிம்சன் தொழிலாளர்கள் போராட்டத்திற்கு யார் காரணமாக இருந்தார்களோ அந்த மணிவர்மா தலைமையிலே பேசுகிறார். தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியினுடைய தலைவராக இருக்கும் அவரை வைத்துக் கொண்டு அங்கே உற்பத்தி பெருக வேண்டுமென்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? அங்கே 3 மாத காலத்திற்குக் கதவடைப்புக்குக் காரணமாக இருந்தவர்களே அவர்கள் தானே. அப்படிப்பட்ட கதவடைப்பின் காரணமாக, எவ்வளவு உற்பத்தி இன்றைக்குக் குறைந்திருக்கிறது? இந்திய நாட்டின் ஜனாதிபதியும், பிரதம மந்திரியும் 3 வருஷங்களுக்கு எந்தவிதமான போராட்டமும் கடாது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முடிந்தது இந்த சிம்சன் தொழிலாளர்கள் போராட்டம் என்று தெரிந்ததும், வெவ்வேறு இடங்களிலே போராட்டங்களைத் துவக்குகின்றார்கள். எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், நம்முடைய நாட்டில் தொழிலாளர்களை வைத்துத்தான் அரசியலை நடத்த வேண்டும் என்று சில கட்சிக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டுமென்றால், அது பயன்படலாம். ஆனால், நம்முடைய பெரு மதிப்பிற்குரிய பெரும் தலைவர் இருக்கின்ற கட்சிக்காரர்கள் எல்லாம். . .

* திரு. கே. ராஜாராம்: பெரும் தலைவர், பெரும் தலைவர் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட நபரைப் பற்றி அதாவது திரு. காமராஜர் அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன். இங்கு இல்லாதவர்களைப் பற்றி நாம் பேசுவது மாபு இல்லை. பொதுப்படக் கொள்கையைப் பற்றி அதாவது இது காங்கிரஸ் கொள்கை, இது திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொள்கை என்று முறைப்படுத்திப் பேசுவது நல்லது. இந்த அவையிலே இல்லாத ஒரு வரைப்பற்றிப் பேச வேண்டாமென்று அரசாங்கக் கட்சிக் கொரடா அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[28th January 1972]

* திரு. ஜி. பராங்குசம்: நான் அவர்களை மட்டும் சொல்லவில்லை, நம் நாட்டின் ஜனாதிபதி அவர்களையும் சொல்லுகிறேன். ஏனென்று சொன்னால், இவர்கள் மதிப்பிற்குரிய தலைவர்கள். அதாவது நாட்டு மக்கள் மதிக்கக் கூடிய தலைவர்கள். நாட்டுக்கு வழி காட்டக்கூடிய தலைவர்கள். இவர்கள் எல்லாம் இப்படிச் சொல்லுவது, செய்வது சரியா என்ற காரணத்திற்காகத் தான் சொன்னேனே தவிர, நான் அவர்களையெல்லாம் குறை கூற வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. இவர்கள் எல்லாம் எங்களைப் போன்றவர்களுக்குப் புத்தி சொல்ல வேண்டியவர்கள். நல்லதைச் சொல்ல வேண்டியவர்கள். தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வழி காட்ட வேண்டியவர்கள். தொழிலாளர்கள் ஆத்திரப்பட்டு, அராஜகத்திலே இறங்கும் நிலைமை வருமானால், அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி, நாட்டின் நிலையை எடுத்துச் சொல்லி, இந்த நாட்டின் உற்பத்தியைப் பேருக்க வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துச் சொல்லி, அவர்களுக்குப் புத்தி புகட்ட வேண்டியவர்கள். இப்படிப்பட்ட தலைவர்கள் எல்லாம் இந்த நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டவர்கள்; இவர்கள் எல்லாம் தொழிலாளர்களைத் தூண்டிவிடுகிறார்கள் என்று சொல்லும்பொழுது, தொழிலாளர்களும் அவர்கள் வலையில் விழுந்து விடுகிறார்கள் என்று சொன்னால் தொழிலாளர்கள் இந்த அரசின் சொத்து “நாட்டின் சொத்து” என்று புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று தான் சொல்லுவேன். ஆகவே தான் தமிழக அரசு பஸ்ஸை உடைக்கிறார்கள். இப்படி பஸ்ஸை அடித்து நொறுக்குகிறார்கள் என்றால், என்ன காரணம்? தமிழக அரசு பஸ் யாருக்குச் சொந்தமானது? இது அரசினுடைய சொத்து அல்லவா? அப்படியென்றால் அது நம்முடைய சொத்து அல்லவா? எனவே, நாம் பஸ்ஸை உடைத்தால் அதிலே வரும் நஷ்டம் நம் தேசிய நஷ்டமில்லையா என்பதை உணரும் அளவுக்குத் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலே அந்த போதனையைச் செய்யவில்லை. அவர்கள் மனதிலே அந்த எண்ணம் வரும் அளவுக்கு இல்லை. எந்தப் போராட்டம் நடைபெற்றாலும் பஸ்ஸை உடைக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை. நான் சென்ற வாரம் திருச்சியிலேயிருந்து தஞ்சாவூருக்கு வந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, திருவெரும்பூரிலே இருக்கும் ஐ.டி.ஐ. மாணவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். ஏதோ வார்டன் பிரச்சினையாகும். அவர்கள் தமிழக அரசு பஸ் ஒன்றை அடித்து, கண்ணாடியை நொறுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது போலீசார் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். காரணம், பையன்களை அடித்தால் ஏதாவது ஆகிவிடுமோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு. நான் அந்த வழியாக வந்தவன், அங்கிருந்த மாணவர்களை அழைத்துப் பேசி எதற்காக இப்படிச் செய்தீர்கள் என்று கேட்டேன். இப்படியெல்லாம் செய்யக் கூடாது என்று அவர்களிடம் சொல்லி, 1-1/2 மணி நேரம் நான் அங்கே இருந்தேன். இது எப்பொழுது என்றால், நான் தஞ்சைக்குக் கழகப் பொதுக் குழுக் கூட்டத்திற்குப் போகும்பொழுது.

THIRU G. SWAMINATHAN: Sir, may I know whether 'Illustrated Weekly' could be read in the House? (Laughter)

* திரு. ஜி. பராங்குசம்: ஆகவே, இந்த மாதிரி நிலைமையிலே இன்றைய தினம் தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும் சரி தான், மாணவர்களாக இருந்தாலும் சரி தான், அவர்கள் எல்லாம் உணருகின்ற அளவுக்குக் காரியங்கள் செய்யப்படாமலிருப்பது மிக, மிக வருந்தத்தக்கது. இருந்தாலும், இன்றைய தினம் நம்முடைய அரசு சார்பிலே ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரலாம் என்ற நிலைமையிலே இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி அவர்கள் அப்படிக் கொண்டு வருவது கூடாது என்றார்கள். ஒரு தொழிலுக்கு

28th January 1972] [திரு. ஜி. பராங்குசம்]

ஒரு தொழிற்சங்கம் என்பது இன்றைக்கு நேற்றைக்கு அல்ல, நீண்ட நெடுங்காலமாகவே எல்லா கட்சித் தலைவர்களும் சொல்லி வந்த ஒரு கோரிக்கை தான். ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு தொழிற் சங்கம் இருக்க வேண்டும்; அந்தத் தொழிற் சங்கத்திற்கு அந்தத் தொழிலிலே இருப்பவர்களே தலைவராக வா வேண்டுமென்று கூறி வந்திருக்கிறார்கள். 1952-லே கூட திரு. கோபால்சாமி அவர்கள் ரயில்வே அமைச்சராக இருந்தபோழுது, திரு. வாசவதா தலைமையிலே இருந்த இந்திய தேசிய தொழிற் சங்கப் பெடரேஷனையும், திரு. குருசாமி அவர்கள் தலைமையிலே இருந்த அகில இந்திய தொழிற் சங்கப் பெடரேஷனையும் ஒன்றாக இணைக்க வேண்டுமென்பதற்காக முயற்சி எடுத்தார்கள், நீங்கள் இரண்டு தொழிற் சங்கங்களாக இருப்பதால், எங்களுக்கு ஒரே தலைவராக இருக்கிறது, இரண்டையும் சேர்த்து ஒரே தொழிற் சங்கமாக ஆக்கிவிடுங்கள் என்றார்கள். காரணம், நீங்கள் ஒரு பிரச்சினையை வைக்கிறீர்கள், அவர்கள் ஒரு பிரச்சினையை வைக்கிறார்கள்; ஆகவே இரண்டு பேரும் ஒன்றாகப் போங்கள் என்று சொல்லி, இரண்டு பக்கமும் இரண்டு குழு அமைத்து, 6 மாத காலம் அவகாசம் வேறு கொடுத்து பேச்சு வார்த்தை நடத்தச் சொன்னார்கள். ஆனால், அது கடைசியாக வெற்றி பெறவில்லை. அப்போழுது அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்கள் அதாவது அகில இந்திய தொழிற்சங்கக் காங்கிரசிலே இருந்தவர்களும், இந்திய தேசிய தொழிற் சங்கக் காங்கிரசிலே இருந்தவர்களும் அந்தக் கொள்கையை எப்போழுதுமே மறுத்தவர்கள் இல்லை. ஆனால், இப்போழுது சில நண்பர்கள் அதை மறுக்கிறார்கள். கடந்த 4, 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கூட யாரும் இதை மறுக்கவில்லை. எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்து, இன்றைய தினம் நம்முடைய அரசு ஒரு சட்ட வடிவு கொண்டு வந்தால், அதனால் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல பலன் ஏற்படக்கூடும். தொழிலாளர்கள் மூலமாகவே தொழிற் சங்கங்கள் நடத்தப்பட, ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் என்ற நிலைமை ஏற்படுத்தி, தொழிற்சங்கங்கள் பிளவுபடாமல் இருப்பதற்காகவும், தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் பறிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் இந்த அரசு இப்படி ஒரு சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்; அதை உளமற வரவேற்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நல்லதொரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவார்களானால், தமிழகத்தைப் பொறுத்த மட்டிலாவது, உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும், தொழிலாளர் உரிமை பறி போகாமல் இருப்பதற்கும் தொழிலாளர்களும், முதலாளிகளும், நிர்வாக அதிகாரிகளும் கலந்து பேசி காரியங்களைச் செய்வதற்கும், இது பயன்படும். அந்த வகையிலே இதை நான் வரவேற்று, இந்த ஆளுநர் அறிக்கைக் காக நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை நான் முழு மனதுடன் வழி மொழிந்து, என் உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. தி. க: ஷண்முகம்: மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, தமிழக ஆளுநர் அவர்களின் உரையினை வரவேற்றுப் பாராட்டும் முறையில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல எனக்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதலாவதாக, மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்திலே டாக்டர் பட்டம் பெற்ற நம் பெருமதிப்பிற்குரிய கல்வி உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு நாவலர் அவர்களுக்கு தமிழகக் கழகத்தின் சார்பில் என் உளம் நிறைந்த பாராட்டுத் தல்களையும் நல் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்களுக்கும், மாண்புமிகு நாவலர் அவர்களுக்கும் டாக்டர் பட்டம்

[திரு. தி. க. வண்ணமங்கலம்]

[28th January 1972]

வழங்கிச் சிறப்பித்ததன் மூலம் நமது பல்கலைக் கழகங்கள் நம் பெருமையை மேலும் உயர்த்திக் கொண்டன என்று கூறினால், அது மிகையாகாது. சென்ற கால நடைமுறையிலிருந்து சிறிது முன்னேறி, தமிழ் நாட்டின் இரு பெரும் சிறிதில் இலக்கியச் செல்வங்களுக்கு டாக்டர் பட்டம் வழங்கியுள்ள இரு பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் தமிழரசுக் கழகத்தின் பாராட்டினைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்தச் செயல் மேலும் தொடர வேண்டுமென நான் உளமாற விரும்புகிறேன். நம் அருந்தமிழ் மொழியிலே சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர்களாக விளங்கும் இன்னும் சில தமிழ்ப் பேரறிஞர்களுக்கு இந்தப் பெருமைக்குரிய டாக்டர் பட்டத்தினை வழங்கி தாய் மொழிக்குச் சிறப்பளிக்குமாறு இம் மாமன்றத்தின் சார்பில் தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஒவ்வொரு துறையிலும் புகழ் வாய்ந்த தமிழ்ப் பெரு மக்களுக்கு டாக்டர் பட்டம் வழங்க வேண்டுமென்பது என் கருத்தாகும். இசை, நடனம், நாடகம், சிற்பம், ஓவியம் ஆகிய துண்கலைத் துறைகளில் சிறப்பு வாய்ந்த பெரு மக்களுக்கும் டாக்டர் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்ற சிரிய கருத்தினை அமரரான பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் எங்கள் நாடகம் ஒன்றுக்குத் தலைமை தாங்கிப் பேசியபோது குறிப்பிட்டார்கள் என்பதை இங்கு நினைவு கூட்ட விரும்புகிறேன். திருப்பதிப் பல்கலைக் கழகம் நம் பெருமைக்குரிய இசைவாணி திருமதி எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி அம்மையார் அவர்களுக்கு டாக்டர் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளதை இங்கு பெருமை யோடு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். வளகாணத்திலுள்ள ரவிந்திர பாரதி பல்கலைக் கழகம் நாட்டியக்கலை மேதை திருமதி பாலசரஸ்வதி அவர்கட்கும், திருமதி எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி அவர்கட்கும் டாக்டர் பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்ததையும் இங்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். இதே போன்று கலைத் துறையிலே பிரசித்தி பெற்றுள்ள கலையுலகப் பெரு மக்களுக்கு இச்சிறப்பினைச் செய்வதன் மூலம் நம் தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் மேலும் பெருமை பெற வேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆசை ஆகும்.

அடுத்தபடியாக, பாகிஸ்தானின் ஆக்கிரமிப்பையும், சர்வாதிகார வெறியினையும் பாரதம் முறியடித்தது பற்றியும் மாண்புமிகு ஆளுநர் அவர்கள் நமது உரையில் விளக்கமாகவும் உணர்ச்சியோடும் எடுத்துச் சொல்லியிருப்பது குறித்து எனது மட்டற்ற மகிழ்ச்சியினைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆளுநர் அவர்கள் இவ்வாறு கூறியிருப்பது தேவை தானா என்ற ஐயப்பாடு இங்கு எழுப்பப்பட்டது. ஒரு தனி மாநில அரசு என்ற வகையில் அது சம்பந்தமாக நாம் ஆற்றிய கடமையை இந்த மாமன்றத்துக்கு நினைவூட்டுவதும் நம் மூலைய மாபெரும் வீரர்கள் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்து பெற்றுள்ள வெற்றியின் சிறப்பினை ஆய்வு செய்வதும், இந்த மாநில ஆளுநரின் புனிதமான கடமை என்றே தமிழரசுக் கழகம் கருதுகிறது. உண்மையாக எண்ணிப் பார்ப்போமானால், சுவைது நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, போர் முடிந்து விடவில்லை. போரில் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளிடையே பூசல் தீர்த்து சமரசம் ஏற்படவில்லை. போரினால் ஏற்பட்ட நிலைமைகளை சமாளிக்க ரூபாய் 10 கோடி தர வேண்டிய பெரும் பொறுப்பினைத் தமிழக அரசு மேற்கொண்டுள்ளது. எனவே, இந்த மகத்தான போர் எந்தெந்தத் தத்துவங்களுக்காக, தர்மங்களுக்காக நடைபெற்றது என்பதனை ஆளுநர் அவர்கள் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும்.

அடுத்து, ஆளுநர் அவர்கள் தமிழ் மாநிலத்தின் பொருளாதாரம் நலிவுற்றிருப்பதனை மிகுந்த கவலையோடு சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பொருளாதாரச் சீர்கேடு அகற்றப்படுவதற்கான வழியினையும் அவர் எடுத்துக் காட்டத்

28th January 1972] [திரு. தி. க. ஷண்முகம்]

தலையில்லை. மத்திய அரசுக்கு இந்த மாநில அரசு தர வேண்டிய கடன் தொகையில் ஒரு பகுதியினை உதவி மான்யமாகக் கருதி ரத்து செய்யப்பட வேண்டுமென்று அவர் கூறியிருப்பதனை நான் வரவேற்கிறேன். இதுபற்றி ஆராய ஒரு கமிஷன் நியமிக்க வேண்டுமென்று ஆளுநர் அவர்கள் கூறியிருப்பதும் வரவேற்கத் தக்கதுதான்.

அவர்களின் உரையில் ஒரு பகுதி இது:—“நமக்குக் கிடைக்கும் உதவித் தொகையை விட நாம் திருப்பிச் செலுத்தும் தொகை அதிகமாயிருக்கிற இச்சீர் கோடான போக்கினை, முதலமைச்சர் 1971-72 இடைக்கால வரவு செலவுத் திட்டத் தினைச் சட்ட மன்றத்தின் முன்வைத்துப் பேசுகையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மாநிலங்களின் கடன்சுமை ஒருங்கு தொகுக்கப்படுவதற்கும், நிதி வகையில் ஆதாயம் அவிக்காத ஆனால் சமூக நிதி அடிப்படையில் செய்ய வேண்டிய செலவுக்காக வாங்கிய கடன் தொகையை மான்யமாகக் கருதி கணக்கிலிருந்து கழித்து விடுவதற்காகவும், அல்லது திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு எளிதான கடன் களாக்குவதற்காகவும், அக்கடன் சுமை குறித்து தனி விசாரணை ஒன்றை மேற்கொள்ள மத்திய நிதியமைச்சர் ஆவன செய்யும் என்று நான் நம்புகிறேன்”.

இவ்வாறு ஆளுநர் அவர்கள் விசாரணைக் கமிஷன் நியமனத்தை அடித்த மாகச் சொல்லியிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன்.

என்றாலும், இந்தப் பொருளாதாரச் சிர்குலைக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன? இதுபற்றி நாம் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். மாநிலங்களுக்கு நிதி விஷயத்தில் போதிய சுதந்திரம் இல்லாதது தான் இதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணமென்று எளிதாக நமக்குப் புலப்படுகிறது. ஆண்டுதோறும் வளர்ந்துகொண்டே போகக் கூடிய வரியினங்களெல்லாம் மத்திய அரசுக்கே உரிமையாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த அவல நிலை உலகிலுள்ள வேறு கூட்டமைப்பு நாடுகள் எதிலும் இல்லையென்றே நான் கருதுகிறேன். மத்திய அரசிடமுள்ள வரியினங்கள் சிலவற்றையாவது மாநிலங்களுக்கு மாற்றித் தந்தால் ஒழிய, இந்தப் பொருளாதாரச் சிர்கேடு அகலாது. மத்திய அரசில் நாம் கடன் வாங்குவதும், அந்தக் கடனுக்குரிய வட்டியைக் கூடக் கொடுக்க முடியாமல் தின்றுவதும், பின்னர் கடனை மானிய உதவியாக மாற்றுமாறு டில்லிக்கு விண்ணப்பம் போடுவதும் வழக்கமாகி விட்டது. தமிழகக் கழகமும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் வலியுறுத்தும் மாநில சுயாட்சி மாநிலங்களுக்கு வழங்கப் பெற்றிருந்தால், இந்த மாநிலத்தின் பொருளாதார நிலை வேறு விதமாக அமைந்திருக்கும் என்பதில் சிந்திக்கும் ஐயமில்லை.

முந்திய ஆண்டிலே ஆளுநர் அவர்களின் உரைகளின் உரையில் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வழங்க வேண்டுமெனக் கோருவது வழக்கமாக இருந்தது. இந்த ஆண்டு ஆளுநர் உரையில் மாநில சுயாட்சி பற்றிய பேச்சே இல்லாதது ஏன் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் விடையளிக்கும் போது இதுபற்றி விளக்குவாரென நம்புகிறேன்.

மாநில சுயாட்சி என்பது பிரிவினைக் கோரிக்கை தான் என்று ஒரு சிலர் கட்டுப்பாடாகப் பிரசாரம் செய்து திரிகிறார்கள். இப்படிச் சொல்லுவது ஒன்று அறியாமை அல்லது அறிந்தே சொல்லும் பொய்.

நமது மாண்புமிகு முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் மாநில சுயாட்சி கோரும் தம்மை, வங்க பந்து முஜிபுர் ரகிமானோடு ஒப்பிட்டு இணைத்துப்பேசியதற்காக சுயாட்சியினை எதிர்ப்போரால் தூற்றப்படுகிறார். முதல்வரின் அந்தக் கருத்து தவறானதென்று நாங்கள் எண்ணவில்லை. வீரர் முஜிபுர் ரகிமான் நமது

[திரு. தி. க. ஷண்முகம்] [28th January 1972]

முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் கோருவதை விட அதிகமான அதிகாரங்களை கிழக்கு வங்க மாநிலத்திற்குக் கோரினர் என்பது மெய்தான். அதனை முதல்வர் அவர்களே தஞ்சைப் பொதுக்கூட்டம் ஒன்றில் பேசுகையில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தி. க. ஷண்முகம் அவர்கள் முதல்வர் அவர்கள் தன்னை முஜிபுர் ரகிமான் என்று ஒப்புக்கொண்டார் என்று சொன்னார்கள். முதல்வர் அவர்கள் எங்கும் அப்படி தன்னை முஜிபுர் ரகிமானாக ஒப்பிட்டுப் பேசவில்லை என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. தி. க. ஷண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, பத்திரிகையில் படித்ததை வைத்துத் தான் நான் அப்படிப் பேசினேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : பத்திரிகையில் வருகின்ற செய்திகளை ஆதாரமாக வைத்துப் பேசுவது இங்கு மரபல்ல.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, முதலமைச்சர் அவர்கள் எந்த அறிக்கையிலும், எந்தப் பத்திரிகை நிருபரிடத்திலும் தன்னை முஜிபுர் ரகிமான் என்று ஒப்பிட்டுப் பேசியதாக ஆதாரமில்லை. அப்படி ஏதாவது பத்திரிகையில் போட்டிருந்தால் அது அவரவர் விருப்பு வெறுப்பைக் காட்டுகிறது. நான் இதை ஏன் இங்கு வலியுறுத்துகிறேன் என்றால், நானாயினும் பத்திரிகையில் திரு. டி. கே. ஷண்முகம் இப்படிப் பேசினார் என்று போடுவதற்காக சில பத்திரிகைகள் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தக் கழுக்குளுக்கு இறையாகக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

திரு. தி. க. ஷண்முகம் : மிக்க நன்றி. உண்மை என்னவென்றால், பாகிஸ்தானின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டினை ஒப்புக்கொண்டு தான் கிழக்கு வங்கத்துக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கோரினர் முஜிபுர் ரகிமான். நமது கலைஞரும் இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குக் கேடு செய்யாத வகையில் தான் மாநில சுயாட்சியினை வற்புறுத்துகிறார். இந்த வகையில் நமது கலைஞர் அவர்கள் முஜிபுர் ரகிமானைப் போன்றவர் தாம். இதைக் கேட்டுத் தேசியவாதிகள் என்போர் எதற்காக அஞ்ச வேண்டும்? மாநில சுயாட்சியினைக் கோரும் கலைஞர் அவர்களோ, அல்லது எங்கள் தலைவர் சிலம்புச் செல்வர் அவர்களோ வங்காளச் சிங்கம் முஜிபுர் ரகிமான்களாக மாறுவதால் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஊனம் எதுவும் நேர்ந்து விடாது. மாநில சுயாட்சியினை எதிர்ப்பவர்கள் யாகியாகான்களாக மாறினால் தான், தேச ஒருமைப்பாடு அழியும். இந்த அப்பட்டமான உண்மை இப்போது எஞ்சியிருக்கும் பாகிஸ்தானின் அதிபர் யூட்டோவாலும், பாகிஸ்தான் மக்களாலும் உணரப்படுகிறது. வங்க தேசம் பாகிஸ்தானிலிருந்து பிரிந்ததற்கு மாநில சுயாட்சியினை வழங்க மறுத்த சர்வாதிகாரி யாகியாகான் தான் காரணமென்பதனை எஞ்சியிருக்கும் பாகிஸ்தான் மக்கள் இப்போது தெளிவாக உணர்ந்து விட்டார்கள். அதனால் தான் அதிபர் யூட்டோ பேசிய ஒரு பொதுக் கூட்டத்திலே “முஜிபுர் ரகிமானை விடுதலை செய்” “முஜிபுர் ரகிமானை விடுதலை செய்” “யாகியா காளைத் தூக்கில் போடு” என்றெல்லாம் பொதுமக்கள் ஆவேசத்தோடு முழக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். வங்க தேசம் பிரிந்து விட்ட பின்னரும் கூட முஜிபுர் ரகிமானைப் பிரிவினைவாதியாகப் பாகிஸ்தான் மக்கள் கருதவில்லை. இதனை இங்குள்ளவர்கள், எங்களுக்குத் தேசியம் போதிக்க வருவோர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். மாநில சுயாட்சி கோருபவர்களுக்கெல்லாம் பிரிவினைவாதிகள் என்று பட்டம் சூட்டி விடுவதானாலேயே பாரதத்தின் ஒருமைப்பாட்டினைக் காப்பாற்றி விட முடியாது.

28th January 1972] [திரு. தி. க. வண்முகம்]

உரிமிக முதல்வர் மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள், இந்திய தேசிய ஒருமைப் பாடு தான் முக்கியம், மாநில சுயாட்சி அதற்கு அடுத்தபடியானது தான் என்று சொல்லியிருக்கிறார். தேசிய ஒருமைப்பாட்டில் தமக்குள்ள நம்பிக்கையை, உறுதியை அவர் வலியுறுத்தும் வகையில் அவ்வாறு பேசியிருப்பதனை நான் வரவேற்கின்றேன். பின்னால், புனித லட்சியமான மாநில சுயாட்சியினை இரண்டாந்தரமான பிரச்சனையாக கலைஞர் அவர்கள் கூறியிருப்பதனைத் தமிழரசுக் கழகம் வரவேற்பதற்கில்லை. இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாடு எவ்வளவு முக்கியமானதோ, அந்த அளவுக்கு மாநில சுயாட்சியும் முக்கியமானது தான். எங்கள் தலைவர் சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி. அவர்கள் அடிக்கடி சொல்வது போல இந்த இரண்டும் ஒரு நானயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றவையாகும். தேச ஒருமைப்பாட்டை உறுதிப்படுத்துவதற்காகவே மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி வழங்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்கிறோம். தேசத்தைத் துண்டிடுவதற்கு நாங்கள் ஒருபோதும் உடந்தையாக இருக்க மாட்டோம். தேசியப் பரம்பரையில் உறுதித் தினைத்த தமிழரசுக் கழகம் பிரிவினைப் பேச்சுக்கு என்றும் இடம் தராது. பிரிவினையை எதிர்த்த இயக்கம் நடத்தியவர்கள் தமிழரசுக் கழகத்தார். இதனை மாநில சுயாட்சியினை எதிர்க்கும் என் அருமை தேசிய நண்பர்கள் உணராமாறு வேண்டுகிறேன்.

ஒருமைப்பாட்டினை வலியுறுத்தி மாநிலங்களின் உரிமைகளை வழங்க மறுப்பது ஜனநாயகமோ, சோஷலிசமோ ஆகாது. இன்றைய நிலையில் மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் உள்ள உறவு ஆண்டைக்கும், அடிமைக்கும் உள்ளது போன்ற உறவு தான். இது எப்படி ஜனநாயகமாக இருக்க முடியும்!

அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் ஒரே இடத்தில் குவித்திருக்கும் இன்றைய நிலை நாம் விரும்பும் சோஷலிச சமுதாயத்தைப் படைப்பதற்கு உதவி புரியாது. செல்வத்தைப் பரவலாக்குவது தான் சோஷலிசமென்றால், அதற்கு முன் அதிகாரங்களையும் பரவலாக்க வேண்டும் என்பது தான் எங்கள் கோரிக்கையாகும்.

அடுத்தபடியாக ஆளுனர் உரையில் தொழிற் சங்கங்களின் தலைவர்களாக தொழிலாளர்களே வரவேண்டுமென்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இதனைத் தமிழரசுக் கழகம் வரவேற்கின்றது. ஆனால், அது நடைமுறைக்கு வராதபடி ஒரு பேரிய தடையிருக்கிறது. நாட்டில் எங்கும்—எதிலும் ஆங்கில மொழி ஆதிக்கம் புரிகிறது. தொழில் கோட்டுகளிலே கூட ஆங்கிலம் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது. தொழிலாளர் சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்களும் ஆங்கிலத்திலேயே இருக்கின்றன. இதனால்தான் கைவருந்திப் பிழைக்கும் பாட்டாளி மக்களின் தலைவர்களாக மேட்டுக்குடி வர்க்கத்தைச் சார்ந்த பட்டதாரிகளே பெரும்பாலும் வர முடிகின்றது. தமிழகத்தில் தமிழினத்தின் வாழ்வில் எங்கும் எதிலும் தமிழே இடம் பெற்றாலன்றி, தொழிற் சங்கங்களின் தலைவர்களாகத் தொழிலாளிகளே வருவதென்பது சாத்தியமில்லை. சட்டத்தின் மூலம் தொழிலாளர்களே தலைவர்களாகும் நிலையினை அரசு ஏற்படுத்தலாம். ஆனால், அந்தத் தலைவர்களை வழி நடத்திச் செல்லப் பட்டதாரிகளும், வழக்கறிஞர்களும் தேவைப்படுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே, இந்த அவல நிலையினை, அதாவது ஆங்கில மொழி ஆதிக்கத்தை அகற்றவும் அரசு வழிவகை காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, போக்குவரத்துத் துறை நிறுவனங்களை ஏற்படுத்தி, அவற்றிற்குப் பல்வகை, சேர்ன், சோழன், பாண்டியன் ஆகிய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க மாமன்னர்களின் பெயர்களை வைத்திருப்பது குறித்து, நம் தமிழக அரசினை

[திரு. தி. க. ஷண்முகம்]

[28th January 1972]

நான் வாயாற நாவாற—நெஞ்சாரப் பாராட்டுகிறேன். இப்படியெல்லாம் பெயர்களை வைப்பது தேவையானது என்று ஒரு சிலர் கேட்கலாம். கேலி பேசலாம், கிண்டல் சித்திரங்கள் போடலாம். இதுபோன்ற செயல்களை தமிழ் உணர்வுள்ளவர்கள்தான் புரிந்துகொள்ள முடியும். தமிழ் நாட்டில் வரலாற்றுச் சிறப்புகளில் நம்பிக்கையும் ஆர்வமும் இல்லாதவர்களுக்கெல்லாம் இது தேவையற்றதாகத் தான் தோன்றும். நாடு, மொழி, இனம் இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு நிற்பதாக—பரந்த மனப்பான்மையென்று வெளியே சொல்லிக்கொண்டு, அழுத்தமான ஜாதிப்பித்திலே குளிர் காய்பவர்களால் இந்தப் புனிதமான உணர்வுகளையெல்லாம் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

அடுத்தபடியாக, வறுமையில் வாடும் பிரசித்தி பெற்ற வயதான கலைஞர்கள் பலருக்கு மானிய உதவி வழங்கி அவர்களின் இறுதிகாலத்தில் ஆதரவு காட்டிவரும் தமிழக அரசைப் பாராட்டவும், போற்றவும் நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதுவரை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் சேர்ந்து இந்த உதவியை அளித்துவந்தன. இப்போது மத்திய அரசினர் மேற்கொண்டு மானிய உதவியளிக்க மறுத்துவிட்டதால், நம் மாநில அரசே துணியோடும் கருணையோடும் முன்வந்து 195 கலைஞர்களுக்கு உதவி வழங்கியுள்ளது, மிக்கப் போற்றத் தக்கதாகும். இந்தப் பட்டியலிலேயுள்ள சிலர் காலமாகிவிட்டார்கள். சேர்க்கப்படவேண்டியவர்கள் சிலர் பட்டியலிலே என்ன காரணத்தாலோ இடம்பெறவில்லை. இவற்றையெல்லாம் கல்வித் துறைச் செயலாளர் அவர்களுக்கு நான் விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன். மாண்புமிகு கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் விரைவாக இந்தப் பட்டியலைக் கவனித்து விடுபட்ட கலைஞர்களுக்கும் அந்த உதவி மானியம் கிடைக்க வழிவகை செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தப் பட்டியலிலே விடுபட்டுள்ள கலைஞர்களிலே சிலர் மிக நெருக்கடியான நிலைமையில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டியது என்கடமையாகும்.

இந்த அளவோடு என் உரையினை முடித்துக்கொண்டு மீண்டும் மாண்புமிகு ஆளுநர் அவர்களின் உரையினை மகிழ்வோடு வரவேற்று அமைகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரை மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். நமது நாடு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கி 73 லட்சம் டன் என்ற குறிக்கோளை அடைந்திருக்கிறது. தன் நிறைவு பெற்று நம்முடைய அண்டை மாநிலங்களுக்கும் நாம் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். அதே சமயத்தில் உணவு தானிய வகையறுக்கள், எண்ணெய் வகையறுக்கள் விலைவாசி, விஷம் போல ஏறிக்கொண்டே போகின்றது. விவசாயக் கூலி உயர்ந்துவிட்டது. விவசாயிகள் விவசாயம் செய்யும் ஊக்கம் குறைந்து வருகிறது. எங்கள் பக்கத்தில் எல்லாக் கூலியும் பணமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. விலைவாசி ஏற்றத்தைத் தடுக்க அரசு தக்க நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் விவசாயம் செய்யும் விவசாயிகளுக்கு ஊக்கம் ஏற்படுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். ரசாயன உர விலையைக் குறைக்கும் முயற்சியோடு சமயா சமயங்களில் உரம், விதைகள், விவசாயக் கடன் கிடைக்கும்படியான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்றும், சிறு பாசனத் திட்டங்களை கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தற்போது ரயத்துவாரி கரம் 1964-ம் வருஷத்திலிருந்து எங்களுடைய மாவட்டத்தில் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. அடிப்படைக் கரத்தைக் குறைக்க

28th January 1972] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி]

வேண்டுமென்று நம்முடைய அரசு விரும்புகிற இந்தக் காலத்தில் விவசாயிகளுக்குப் பெரும் சுகமையை வைப்பது சரியா என்பதை ஆராய வேண்டும். அரசு தயவு செய்து அதைக் குறைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விவசாயிகள் அவர்களுடைய உடமைகளை விற்றுத்தான் அந்தக் கரத்தைத் தீர்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

அடுத்து, கோதையாறு மின் திட்டம் ஆசியாவிலேயே பெரிய திட்டம். அதன் வேலை இப்போது தொடங்கியிருக்கிறது. அதன் தண்ணீரும் கீழ் அணையில் பேச்சிப்பாளையில் நிரம்பி அளவு குறையாமல் இருக்கிறது. மன்னர் ஆட்சி காலத்தில் நமது கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் விவசாயம் செய்வதற்கு மே மாதம் 15 அல்லது 20 தேதிக்குள்ளாக தண்ணீரைத் திறந்துவிடுவார்கள். அங்குள்ள விவசாயம் என்ன மாதிரி இருக்கிறது என்றால், பங்குனி மாதத்திலும் பருவ பருத்தி சித்திரை மாத முதல் வாரப் பருவத்தில் விதைப்பார்கள். 30 நாட்கள் கழிவதற்கு முன்பு நீர் பாய்ச்ச வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் கருத்தை நாங்கள் பல சமயங்களில் மாவட்ட அபிவிருத்திக் கவுன்சிலில் எடுத்துக் கூறியும், இது வரையிலும் அந்த சவுகரியத்தை எங்களுக்குச் செய்யவில்லை. இந்த முறை 15 அல்லது 20 தேதிக்குள் தண்ணீரைத் திறந்துவிட்டு விவசாயிகளுக்கு உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் அணையில் தண்ணீர் குறையக் கூடிய நிலைமையில்லை. ஆகையால் இந்த அரசு அதைக் கவனத்தில் கொண்டு எங்களுக்கு மே மாதம் 20-ம் தேதிக்குள்ளாக அணையிலிருந்து தண்ணீர் திறந்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தொழிற் துறையில் முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பதாக கவர்னர் உரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கன்னியாகுமரி மாவட்டம் இத்துறையில் பின் தங்கியிருக்கிறது. அங்கே நல்ல முறையில் தொழிலை வளர்க்க முடியும். அங்கு உற்பத்தியாகும் ரப்பரை எல்லாம் நம் நாட்டிலிருந்து வெளியே அனுப்பி அங்கே ரப்பர் தொழிற்சாலைக்கு அவற்றை உபயோகிக்கிறார்கள். அந்த ரப்பரைக் கொண்டு நல்லவிதமாக ஒரு ரப்பர் தொழிற்சாலையை நாம் அமைக்கலாம். இது தொழிலாளர் பிரச்சனை திருவதற்கு உதவியாகவும் இருக்கும். இதே போன்ற மணவாளக்குறிச்சியில் உள்ள மணலிலுள்ள மூலப் பொருள்களை மத்திய அரசால் ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்த நாம் சிபாரிசு செய்யலாம். இன்னும் கிடைக்கக்கூடிய கனிப் பொருள்களைக் கொண்டு தொழிற்சாலைகள் பலவற்றை ஏற்படுத்த அங்கே வாய்ப்பிருக்கிறது. கூட்டுறவுத் துறையில் நடக்கிற தூற்பாலை தற்போது 12,000 கதிர்களைக் கொண்டு நடக்கிறது. அதை 20 ஆயிரம் கதிர்களாக ஆக்கினால், இன்னும் அந்தத் தொழில் முன்னேறும். இதற்கெல்லாம் அடித்தளமாக கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கன்னியாகுமரிக்கு திருநெல்வேலியிலிருந்து ரயில் பாதை அமைவதற்கு சர்வே பூர்த்தியாகி விட்டது. நம்முடைய அரசு இதற்காக சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு ரயில்வே அமைச்சர் கன்னியாகுமரிக்கு வந்தபோது கண்டிப்பாக இந்த வருஷ பட்ஜெட்டில் அது சேர்க்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்து நம்முடைய அரசு துரிதப்படுத்த வேண்டும். அந்த மாவட்டத் தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு ரயில்வே மிகவும் உதவிகரமானது.

அடுத்து, வேலையில்லாத பிரச்சனை இருக்கிறது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில், சிறிய மாவட்டமாக இருந்தாலும், வேலைதேடித் தரும் ஸ்தாபனத்தில் பட்டதாரிகள் ஏராளமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு 30 ஆயிரத்திற்கு மேல் எண்ணிக்கை உயர்ந்திருக்கிறது. இந்த அவல நிலைமையைப் போக்க தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி]

[28th January 1972]

அடுத்ததாக, எங்கள் சமுதாயப் பிரச்சினை. இது பழம்பெரும் சமுதாயமான விவகாரம் சமுதாயம், ஐந்தொழில்த் தொழிலாகக் கொண்ட சமுதாயம். அந்த சமுதாயத்துக்குக் குறிப்பாக உள்ள நகைத்தொழிலை சுமார் 9 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பிடித்த நிலையினால் அவர்கள் படும் கஷ்டத்தைப்பற்றி இந்த அவையில் தீர்மானம் மூலமாகக்கொண்டு வந்து பேசியிருக்கிறேன். இருந்த போதிலும், நமது சர்க்கார் அப்போதைக்கப்போது நமது குறைகளைக் கேட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சம் சீர்திருத்தங்கள் செய்து வந்திருக்கிறார்கள். 1968-ம் வருஷம் மத்திய அரசுக் கடன் பெற்ற நகைத் தொழிலாளர்கள் இரண்டு வருஷத்தில் கடனைத் திரும்ப அடைக்கவேண்டுமென்ற நிபந்தனையின் பேரில், அவர்களுக்குத் தொழில் செய்ய சான்றிதழ்கள் வழங்க உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள். அதன்படி சான்றிதழ்கள் வாங்கி தொழில் செய்துவந்தபோதிலும், அந்தத் தொழிலாளர்களுக்குப் போதிய தொழிலும் இல்லை; அதோடு விலைவாசி உயர்வால் அவர்கள் வருகிற வருவாயைக்கொண்டு வாழ்க்கையையும் நடத்திக் கொண்டு கடனையும் தீர்க்க முடியாத நிலைமையில், அவர்களுக்கு மேலும் ஒரு வருஷம் நீட்டிக்கொடுக்கப்பட்டது. அந்தத் தவணையும் தீர்ந்து, இப்போது நான்காவது வருஷத்தில் மத்திய அரசுக் கடனைத் தீர்க்காதவர்களிடமிருந்து தொழில் செய்யும் சான்றிதழ்களைப் பறிமுதல் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அவல நிலையைப் போக்க நமது சர்க்கார் ஏதாவது ஒரு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் கவர்னர் பெருமான் உரையில் 4-ம் பக்கத்தில் “இன்னலுறும் ஏழை எளியவரின் வாழ்க்கையில் ஏற்றம் ஏற்படுவதற்கு, அவல வாழ்வு ஆனந்த வாழ்வு ஆவதற்குத் தனதான ஆனதையெல்லாம் செய்ய இந்த அரசு மீண்டும் தன்னை அர்பணித்துக் கொள்கிறது” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதை மெய்ப்பித்துக்காட்ட பொற்கொல்லர்களிடைய துயரைத் துடைத்துக் காட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சமீபத்தில் மத்திய அரசு தங்க இறக்குமதிக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து இறக்குமதி செய்வதாகப் பத்திரிகையில் செய்தி வந்தது. அது வரவேற்கத்தக்கது. சாதாரணமாக ரூ. 100 கோடி மேற்பட்ட மதிப்புடைய நவநாகரிகமான நகைகளை ஏற்றுமதி செய்து வெளிநாட்டுச் செலாவணியை மிச்சப் படுத்தியிருப்பதால், இதையும் மனதில் கொண்டு, கூடுதலாகத் தங்கம் இறக்குமதி செய்து பொற் கொல்லர் துயர் துடைக்க நமது அரசும் மத்திய அரசை வற்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உலக மார்க்கெட்டில் 10 கிராம் எடையுள்ள தங்கத்தின் விலை ரூ. 103 ஆக இருக்கிறது. தற்போது நம் நாட்டில் அதன் விலை ரூ. 210 ஆக இருக்கிறது. அதிகமாகத் தங்கத்தை இறக்குமதி செய்தால், உள்நாட்டில் அதன் விலை குறையும்; அதனால் கள்ளக்கடத்தலும் குறையும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இந்தக் கருத்தை நமது அரசு மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்து வேண்டிய சிபாரிசு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பண்டைக்காலம் தொட்டு கைத்தொழில் ஒன்றையே நம்பி வாழ்ந்து வந்த விவகாரம் சமுதாயம் இன்று அவல நிலையில் இருக்கிறது. அந்த சமுதாயத்தினரின் எண்ணிக்கையைத் தோராயமாகச் சொல்லுவது சரியில்லை. 1941-ம் வருஷத்து ஐனசங்கியைக் கணக்குப் பார்த்தால், நன்கு தெரியும்; அதிலிருந்து 30 வருஷத்தில் இவ்வளவு கூடியிருக்கும் என்று தெரிந்துகொள்ளலாம். இதுவரை அரசாங்க உத்தியோகத்தில் மாவட்டக் கலெக்டர் போன்ற ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியாகவோ, அல்லது நீதிமன்றத்தில் நீதிபதியாகவோ இந்த சமுதாயத்தினர் இருந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. இந்த மாநகராட்சியை எடுத்துக் கொண்டால், சுமார் ஒன்றரை லட்சம் பேர்கள் இருப்பார்கள். இன்னும் கோவை, மதுரை, திருச்சி போன்ற பெரிய நகரங்களிலும், 350-க்கு மேற்பட்ட

28th January 1972] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி]

பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலும் இந்த சமுதாயத்தினர் பரவலாக இருக்கிறார்கள். எந்தக் கிராமத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், இவர்கள் இல்லாத இடமேயில்லை. ஆனால் இந்த சமுதாயத்தினர் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு இடத்தில் இல்லாததால், இவர்களுக்கு அதிக ஆதரவு இல்லாமல், சட்டமன்றத்துக்குக்கூட வர வாய்ப்பு இல்லாமலிருக்கிறது. தற்போது சட்டமன்றத்திற்கு இந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரைத் தங்கள் கட்சியிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்ததற்காக நமது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. ராசாராம்: இப்போது சட்ட மன்றத்தில் உறுப்பினராக உள்ள திரு. கணபதி அவர்கள் இந்த சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன்.

திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி: அவரைத் தான் நானும் குறிப்பிட்டேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கட்சியிலிருந்து அவரைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்காக முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு என் நன்றியை மறுபடியும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். திரு. ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோது ஆர்ட்டிசான் சிற்பக்கலைக்காக காலஞ்சென்ற திரு. தெய்வசிகாமணி ஆச்சாரியை இந்த சபைக்குத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அதற்குப் பிறகு சிலகால இடைவெளிக்குப்பிறகு, காங்கிரஸ் கட்சியின் கார்பாக தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்களாலும் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களாலும் தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். எனது பதவி விஸ்தாரத்தில் முடிய இருக்கிறது. ஆகையால் முதலமைச்சர் அவர்கள் கருணைகூர்ந்து என்னுடைய ஸ்தானத்தில் பொற்கொல்லர் பிரதிநிதியாக ஒரு நல்லவரையும், ஆர்ட்டிசான் சிற்பக்கலைக்காக ஒருவரையும் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் இந்த சமுதாயத்தில் நல்ல படித்த பட்டதாரிகள், எஞ்சினியர்கள் முதலியவர்கள் இருக்கிறார்கள்; 25 லட்சத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் உள்ள இந்த சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்துக்காகப் பாடுபடுவதற்கு அவர்களிலிருந்து ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து டிப்ளோமாய் சபைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் அன்னடைய மாநிலமான ஆந்திராவில் அறநிலையப் பாதுகாப்பு இலாகா என்டொமெண்டு போர்டிலிருந்து ஆஸ்தான சிற்பியாக திரு. கணபதி ஸ்தபதியாரை நியமித்து, அவர் மேற்பார்வையில் கோயில் திருப்பணிகள், விக்கிரங்கள் அமைப்பு போன்ற எல்லா வேலைகளும் நடைபெறுகின்றன. தமிழ் நாட்டில் சிறந்த சிற்பிகள், ஸ்தபதிகள், நல்லமுறையில் சாஸ்திரம் பயின்றவர்கள் ஏராளமானவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரை ஆஸ்தான சிற்பியாக நியமிக்க வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த நியமனத்தால் சிற்பக்கலை வளர்ச்சி அடையும்; மற்ற நாகேரிலிருந்து நம் நாட்டுக்கு வந்து பார்ப்பவர்கள் பாராட்டுவார்கள். இதற்குச் சான்று, கன்னியாகுமரியில் நமது முதல்வர் அவர்கள் தலைமையில் இந்திய ராஷ்டிரபதி அவர்களால் திறந்துவைக்கப்பட்ட ஸ்வாமி விவேகானந்தர் நினைவுச்சின்னம். இதைப் படைத்தவர் திரு. எஸ். கே. ஆச்சாரியா என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்கிறேன். மேலும் என்னுடைய வேண்டு கோளை நல்லவிதமாகப் பரிசீலனை செய்து அவரை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு என் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. இரா. சாம்பசிவம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கபாண்டியன் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து நானும் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். மேதகு ஆளுநர் உரையிலே

8-00
p.m.

[திரு. இரா. சரம்பசிவம்] [28th January 1972]

சொல்ல வேண்டியவைகளை எல்லாம் விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாட்டின் முதுகெலும்பாக இருக்கும் வேளாண்மையைப்பற்றி எடுத்த எடுப்பிலேயே விளக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேளாண்மை முன்னேற்றத்துக்காக எந்த அளவுக்கு இந்த அரசு செய்திருக்கிறது, இன்னும் செய்ய இருக்கிறது, அதனால் கண்ட பலன் என்ன என்பனவற்றையெல்லாம் நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். விவசாயம் நல்ல முறையில் செழித்தால்தான் எந்தமாதிரியான போர் வந்தாலும், எப்படிப்பட்ட பஞ்சம் வந்தாலும், நாட்டு மக்கள் வயிரா உண்ண உணவு இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை ஏற்படும். காவிரியிலே அணை கட்டுகிற காரணத்தால், காவிரி நீரை நம்பியிருக்கிற தஞ்சை மாவட்டம் பாதிக்கப்படாமலிருக்க, ஏராளமான குழாய்க் கிணறுகளைத் தோண்டி நிரந்தரமாக விவசாயம் செய்ய பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப் பட்டிருப்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அடுத்தபடியாக, மின்சாரத்தைப் பற்றியும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். மேலும் தொழில் வளர்ச்சியிலே சேலம் இரும்பாலைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; இதிலே மத்திய அரசு போதிய கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதை மிகவும் நாகுக்காக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் 'வருகிறது, வருகிறது' என்று சொல்லிக்கொண்டே காலம் தாழ்த்தினால், 'எப்போது வருகிறது?' என்ற கேள்வியை மக்கள் எழுப்பிய வண்ணம் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கேள்விக்குறி நீண்டுபோகாவண்ணம் இருப்பதற்கு மத்திய அரசுக்கு ஆளுநர் அவர்கள் தன் நிலையிலிருந்து எந்த அளவுக்குச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது பாராட்டத்தக்கதாக இருக்கிறது. தொழிற் சங்கங்களைப்பற்றியெல்லாம் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களும், தொழிற் சங்க இயக்கத்தின் மாணவன் என்ற முறையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஈஸ்வரமூர்த்தி அவர்களும் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். உண்மையிலேயே தொழிற் சங்கங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல முறையிலே பயன்பட வேண்டும் என்ற காரணத்துக்காகத் தான் ஒரு அழகான திட்டத்தை நமது முதல்வர் அவர்கள் அறிந்துள்ளார்கள். பொதுவாக தொழிற் சங்கங்கள் பெரும்பாலும் தொழிலாளர் நலனைக் கவனிப்பதை விட்டு விட்டு, தங்கள் தங்கள் கட்சியை வளர்ப்பதிலும், ஆளும் கட்சியை எதிர்த்து எதாவது கிளர்ச்சி நடத்துவதிலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றனவே தவிர, உண்மையில் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்யும் எண்ணம் கொண்டவையாக இல்லை. உண்மையிலேயே தொழிலாளர்களுக்குப் பாடுபட, ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் தான் இருக்க வேண்டும், அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர் தான் அந்தத் தொழிற் சங்கத்தின் தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது நடைமுறைக்கு வந்தால், தொழிற் சங்கங்கள் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினையைத் தவிர மற்றப் பிரச்சினைகளில் கவனம் செலுத்தாமல், தொழிலாளர்களின் நலனைப் பாதுகாக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகையினால் இந்த முறையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன்.

அதே போன்று வளர்ந்து வரும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டப் பிரச்சினையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மற்றும் இளைஞர் அணி ஒன்றை ஏற்படுத்த நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. கல்வி கற்றால் கணக்கர் போன்ற வேலைக்குச் செல்வது என்று இல்லாமல், கல்வி கற்றவர் அந்த வேலையைச் செய்து நாட்டு மக்களுக்கு விழிப்பு உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி, அதற்கான ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்து கிராமங்களில் பரப்பி தங்கள் கற்ற கல்வியின் பயனை அடையச் செய்து மக்களுக்கு நல்ல முறையில் நாட்டின் நடப்புக்களை அறிவித்து, அவர்கள் நன்கு வாழ இந்த இளைஞர் அணி பெரிதும் பயன்படும்.

28th January 1972] [திரு. இரா. சாம்பசிவம்]

இந்த இளைஞர் அணி சமுதாயத்தில் ஒரு புதிய மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தப் பயன்படும். இதை மற்ற மாநிலங்களில் கூட பாராட்டியிருக்கிறார்கள். மேலும் ஹரிஜனங்களுக்கும், பிற்பட்ட இனத்தவருக்கும் 'பேக்வாட்டு கிளாஸ்' அமைச்சரை ஏற்படுத்தி அவர்கள் தகுந்த முறையில் முன்னேற்றம் அடையச் செய்யவேண்டி மத்திய சர்க்காருடைய உதவியில்லாமல் ஏராளமாகப் பணத்தை ஒதுக்கிடு செய்திருக்கிறார்கள். இப்படிப் பின் அணியில் உள்ள மக்கள் முன்னேறுவதற்காக இந்த அரசு என்ன செய்கிறது என்பது மிகவும் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நிர்வாகச் சீர்திருத்த ஆணைக் குழு, பல சீர்திருத்த சாதனைகளைச் செய்து அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை விரிவாகச் சொல்லியிருக்கும் கவர்னர் உரைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: தலைவர் அவர்களே, மேதகு கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் நிர்மாணத்தின் மீது பேசுகிற வாய்ப்பினை அளித்ததற்கு தங்களுக்கு முதற்கண் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். மேதகு கவர்னர் அவர்களுக்கு ஒரு நன்றி தெரிவித்தால் போதாது. தூற்றுக்கணக்கான நன்றிகள் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் கவர்னர் அவர்கள் பேருரையில் அவர்கள் பாராட்டுக்குரிய சில நல்ல கருத்துக்கள் நாட்டு மக்களுக்கும் நமக்கும் எடுத்துச் சொல்லுகிற நேரத்தில், ஒரு வருத்தமான செய்தியும் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த வருத்தமான செய்தி என்னவென்றால் இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கிற சிம்சன் போராட்டம். அது வருத்தமானது என்று சொல்லுகிறார். மற்றதையெல்லாம் பாராட்டி இப்படிப்பட்ட சிறப்புகளை யெல்லாம் நம்முடைய ஆட்சி செய்கிறது என்று நமக்கெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி ஒரு வருத்தம் என்றால், அது தான் சிம்சன். நாம் வருத்தப்பட வேண்டுமோ என்னவோ என்னுடைய பாராட்டுதல் இருக்கிறது. சிம்சன் போராட்டம் இன்று நேற்றல்ல. நெடுங்காலமாகவே நடந்துவருகிறது. அதற்கு முன்பு போற்றி அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள், "மற்ற நாட்டுத் தொழிலாளர்களைப் பாருங்கள். ஜப்பான் நாட்டுத் தொழிலாளர்களைப் பாருங்கள். ரஷிய நாட்டுத் தொழிலாளர்களைப் பாருங்கள். சீன நாட்டுத் தொழிலாளர்களைப் பாருங்கள். ஏதாவது மனக்கசப்பு இருக்குமானால், அந்தத் தொழிலை நடத்துகிற மேனேஜ்மெண்டுக்கும் உங்களுக்கும் தகராறு இருந்தால், அவர்களை அவமானப்படுத்தவேண்டுமென்றால் வேலை அதிகமாகச் செய்து அதனால் நாட்டுக்குப் பயன் தரக்கூடிய பொருள்களை உற்பத்தி செய்யுங்கள்; அந்த மேனேஜ்மெண்டுகாரர்கள் அவமானப்படுவார்கள்" என்று இதற்கு முன்பு இருந்த முதலமைச்சர் அண்ணா அவர்கள் கூறினார்கள். அதை சிம்சன் தொழிலாளர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டாமா? சிம்சன் தொழிலாளர்கள் அங்கே நடத்துகிற பெரிய போராட்டத்தின் காரணமாக, நாட்டு மக்களுக்குப் பொதுவாக இருக்கிற, நாட்டு மக்கள் அனுபவிக்க வேண்டிய எவ்வளவு பெரிய சாமான்களை உடைத்தெரிகிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, அது வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயம்தான். சிம்சன் தொழிலாளர்களுக்கும் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பஸ் போக்குவரத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஏன் உடைக்கிறார்கள்? அது நியாயம் தானா? அதைத் தலைவர்கள் கேட்க வேண்டாமா? இப்போது முதலமைச்சர் கூட கூறியிருக்கிறார்களே, "தொழிற் சங்கம் என்றால், அதற்கு கட்சிக்காரர்கள் தேவையில்லை. தொழிலாளர்களை சங்கத்தை அமைத்துக் கொள்ளட்டும். ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் இருக்கட்டும், ஒரு தலைவன் இருக்கட்டும். நன்றாகக் காரியங்கள் நடத்தலாம். தொழிலுக்கு சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அதற்குத் தலைவராக இருக்க வேண்டும்." என்று. இது நியாயமான

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [28th January 1972]

கருத்தல்லவா? எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் இதை அனுசரிக்க வேண்டாமா? இதை ஏன் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது? ஒன்றிரண்டு கட்சிக்காரர்கள் பேசுகிறார்கள். சிம்சன் தொழிற் சங்கம் என்றால், நாங்கள் தான் அதற்கு 'அத்தாரிட்டி' என்று கூறுகிறார்கள். உள்ளபடியே அவர்களுக்குத் தான் 'அத்தாரிட்டி' இருக்கிறதா? 'அத்தாரிட்டி' ஒரு ஆட்சியாகத் தான் இருக்க வேண்டும். சிம்சன் தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள், வேதனைப்படுகிறார்கள். ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் துழைந்து அவர்களுக்கு என்ன கஷ்டம் என்று பார்க்கவேண்டிய பொறுப்பு உடையவர்கள். ஆட்சியில் யார் இருந்தாலும், இப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இருக்கிறது, அதற்கு முன்பு காங்கிரஸ் இருந்தது, பின்னால் எந்தக் கட்சி வருமோ, ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் அதைக் கவனிக்க வேண்டும். யாரோ ஒரு சிலர் ஒரு கட்சியை வைத்துக் கொண்டு ஒருவரைத் தலைவனாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு, நாங்கள் தான் தொழிற் சங்கம் என்று சொல்வது தொழிலாளர் மக்களை அடியோடு கொல்லுகிற சிதைக் கத்தக்க மனப்பான்மையே ஒழிய, வேறு என்ன இருக்கிறது? அவர்களுக்குள்ளே அடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். உதைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கிறது? பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்களே, தொழிலாளர்கள் உழைக்க வேண்டும். உழைப்புக்கேற்ற கூலி வேண்டும். இந்த இரண்டு தத்துவமும் யாரிடம் இருக்கிறது? இன்றைக்கு யாராவது ஒன்று சொல்லி விட்டால், உடனே போராட்டத்தில் இறங்குகிறார்கள். காட்டீர் கோபால் சிம்சன் தொழிலாளர்களின் தலைவர். அவர் கம்பெனியிடம் தொழிலாளர்களுக்காக ஒரு கோரிக்கை வைத்து, ஏதோ பெற்றுக் கொடுத்தார். "நீங்கள் கொடுத்த கோரிக்கை தான்." காலையில் ஒரு கோரிக்கை, மாலையில் ஒரு கோரிக்கை. "உங்கள் கோரிக்கை நிரந்தரமாக இருப்பதில்லை". நம்முடைய தொழிலுக்கு இது தகுந்த கோரிக்கையல்ல என்று கூறியிருந்தால், போராட வேண்டியது தான். அவ்வாறு இல்லாமல் சச்சரவுகள் அதிகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. இப்படி இருக்கும்போழுது, இந்த ஆட்சியாளர்கள் அவர்களை எல்லாம் அழைத்து இப்படி இருக்கக்கூடாதென்று ஒரு பஞ்சாயத்து பண்ணுகிற நேரத்தில், டில்லியிலிருந்து மத்திய அரசாங்கத்தின் இரண்டு பெரிய அமைச்சர்கள் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் இந்த ஆட்சியாளர்களைப் பார்த்து, என்ன செய்திகள் என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்க வேண்டாமா? இப்படி உங்கள் ஆட்சியில் சிம்சன் கம்பனி தொழிற்சாலைகளில் இருப்பவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக் கொள்ளுகிறார்களே, என்ன காரணம், என்ன சங்கடங்கள் இருக்கின்றன, எதனால் இப்படிப்பட்ட விளைவுகள் ஏற்பட்டன என்று டில்லியிலிருந்து வந்த மந்திரிகள் இங்கிருக்கிற முதலமைச்சரை வினவியிருக்க வேண்டாமா? ஏன் வினவ வில்லை? அவர்களைப் பொறுப்பில்லாதவர்கள் என்று கூறமாட்டேன். அப்படிப்பட்டவர்கள் விசாரிக்க வேண்டாமா, உடனே போய்விடுவதா? எவ்வளவு பெரிய விஷயம். எவ்வளவு பெரிய அரசியலில் இருப்பவர்கள் சாதாரணமாக வேடிக்கையாக ஓடிபடுவதா? வந்தவர்கள் போகட்டும். முதலமைச்சரைக் கூட கலக்கவில்லை. நீங்கள் ஏதாவது செய்து விட்டுப் போனீர்களா? நீங்கள் போன பிறகு காட்டீர் கோபால் ராஜினாமா, பிறகு பெரிய ரகளை நடக்கிறதென்றால், அதற்குள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று ஆட்சியாளர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? வன்முறை செயல்கள் எவ்வளவு? இது அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, பாமா மக்களைப் பாதிக்கிறதே. யாரோ நான்கு கருங்காலிகள் என்று சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைக் கொண்டு வந்துவிட்டு கொடுப்பது அவ்வளவு பொருத்தமல்ல. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அறிக்கையைப் பார்த்தேன். இனிமேல் வன்முறையில் ஈடுபட வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் என்று. அது ஜனநாயக அடிப்படை

6-10
p.m.

28th January 1972] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

யில். என்ன செய்வது, பாவம். இப்படி ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு போனால் என்ன ஆகும்? அந்தத் தொழிலாளர் மக்கள் வாழ வேண்டும், அவர்கள் நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று பொது மக்களிடத்தில் சொல்ல வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் புழுந்துகொண்டு, இவ்வளவு பெரிய சஞ்சலங்களை உண்டாக்குகிறார்கள். தயவு செய்து அரசியல் கட்சிக்காரர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாக இருந்தாலும் கூட கூறுகிறேன், நமக்கு அந்தத் தொழிலாளர்கள் மீது அக்கறை இருக்குமானால், தொழில் சம்பந்தமான விஷயங்களில் உங்களுக்குப் பற்றாக்குறை, தேவைகள், இருந்தால், அந்த சிம்சன் மேனேஜ்மெண்டோடு போராடி வாங்கித் தருவோம் என்று சொன்னால், நான் பாராட்டியிருப்பேன். அதை விட்டுவிட்டு உன்னுடைய கட்சி முழுகிறது, என்னுடைய கட்சி முழையவில்லை என்று பேசினால், நான் சொல்லுகிறேன், அப்படிப்பட்ட அரசியல் வேண்டாம். அரசியலை விட்டுக்குப் போய் வைத்துக்கொள்ளலாம். பகல் பூராவும் 8 மணி நேரம் வேலை செய்கிறோம். போதிய வசதிகள் கொடுக்கவில்லை, போதிய கூலி கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக மட்டும் போராடியிருந்தால், அந்தப் போராட்டத்தில் நிச்சயமாக வெளியில் இருப்பவர்கள் கூட பங்கு கொண்டு சில காரியங்களைச் செய்யலாம் என்று சொல்லலாம். அவ்வாறு இல்லாமல், பல கட்சிக்காரர்கள் தாண்டித் தாண்டி ஐயநாயகம். அவர்களிடம் ஒட்டு வாங்க வேண்டும். அதற்காக இந்த அற்புத தனமாக காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமா? அது தான் என்னுடைய கேள்வி. ஆகவே தயவுசெய்து நான் பணிவன்புடன் எல்லாக் கட்சிக்காரர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன், வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபடுகின்ற கட்சிக்காரர்களையும் நான் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன், தொழிலாளர்கள் வாழ வேண்டும், அந்தத் தொழிலாளர்கள் வாழ்ந்தால் தான் இந்த நாட்டிற்குக் கிடைக்க வேண்டிய பலன்கள் கிடைக்கும். அதிலே ஒரு சில அங்கங்கள் பழுது பட்டால், அது தொழிலாளர்களை எங்கெங்கே கொண்டு செல்லும் என்பதை எண்ணித் தான் நான் சொல்லுகிறேன். பல கட்சிக்காரர்களின் உள்எத்திலே தங்களுடைய கட்சி இந்த சங்கத்திற்குள்ளே போகுமா, சின்னஞ்சிறு கட்சிகளாக இருக்கும் நாம் அந்தச் சங்கத்தை மிடிப்போமா என்று கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருக்கும் மனப்பான்மை தேவையில்லை என்பது என்னுடைய ஐயம் என்னாம். அப்படிப்பட்ட எண்ணத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்று இந்த அவையின் மூலமாக அந்தக் கட்சிக்காரர்களையெல்லாம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவைகளை. தொழிலாளர்கள் பார்த்துக்கொள்ளட்டும் அவர்களுக்குத் தெரியும். அவ்வளவு பெரிய தொழில் நுட்பக்காரர்களுக்கு இந்தச் சாதாரண விஷயங்கள் கூடவா புரியாது. இந்த மாதிரி அரசியலை வைத்துக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் பாழாக்குவது ஏன்?

அடுத்து, உணவுத் துறையிலே மாண்புமிகு வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் காட்டியிருப்பது போல், 1967-68-ல் 67 லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்திருக்கிறார்கள்; 1970-71-ல் 70 இலட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த வருஷம் 3 இலட்சம் டன் அதிகமான உற்பத்தியைச் செய்து காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, உணவு உற்பத்தி நாளுக்கு, நான் கொஞ்சம் அதிகரித்துக்கொண்டு தான் வருகிறது. உறுப்பினர் திரு. சுஸ்ராமூர்த்தி அவர்கள் பேசும் பொழுது சொன்னார்கள், “கொஞ்சம் விலைகள் எல்லாம் ஏறியிருக்கின்றன” என்று. விலை ஏறாமல் என்ன செய்யும்? அந்த விவசாயி ஏறு வாங்கப்போனால், விலை ஒன்றிலிருந்து பத்து மடங்கு விலை ஏறியிருக்கிறது. அவன் விதை வாங்கப் போனாலும் அதுவும் விலை ஏறியிருக்கிறது. உழவுச் சத்தம் ஏறியிருக்கிறது. எனவே, அரிசி போன்றவற்றின் விலை ஏறித்தான்

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [28th January 1972]

இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. நெல் விலை குறைந்தால், விவசாயிகள் அடித்துக் கொள்கிறார்களே; அப்போ நெல் விலை கீழே விழுந்து விட்டதே, எங்களால் வாழ முடியவில்லையே என்கிறார்கள். என்னுடைய நண்பர் திரு. வெங்கா கூட சொல்லியிருக்கிறார், நிலத்தை விட்டுவிட்டு நான் ஓடிவிடப் போகிறேன் என்று. நான் 7 ஏக்கர் விவசாயம் செய்கிறேன், ஆனால் எனக்குக் கட்டுபடி ஆகவில்லை, ஆகவே நான் ஓடிவிடப் போகிறேன் என்கிறார். வெளியே கொஞ்சம் விலை அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது. இந்த விலை ஏற்றத்திற்கான காரணத்தைகூட, மேதகு கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசுக்கும், மாநில அரசுக்கும் உறவு நிலைக்க வேண்டும்; அப்படி நிலைதால் தான் இந்த விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்கிறார். ஒரு இடத்திலே ஏற்றி இன்னொரு இடத்திலே இறக்குவது என்பது விலைவாசிகளைக் கட்டுப் படுத்த உதவாது. ஆகவே தான் மத்திய மாநில உறவு நிலைக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பல மாதிரியான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அடுத்தது, முன்னேற்றக் கழகத்தினர் பிரிவினைக்காரர்கள் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். உண்மையிலேயே சொல்லுகிறேன், நாங்கள் பிரிவினைக் காரர்கள் இல்லை. பிரிவினை மனப்போக்கை நாங்கள் கைவிட்டு நெடுங்காலம் ஆகிறது. அண்ணாத்தரை அவர்கள் அன்றைக்குத் திராவிட நாடு பிரச்சினையை ஒரு காரணத்திற்காகச் சொன்னார். அவர் நினைத்தது நிறைவேறியதும், தேசிய ஒருமைப்பாடு வேண்டும் என்று அவர் சொன்னார். நாங்கள் கொஞ்சம் வளரவேண்டும். எங்களுக்கு என்று இருக்கும் நிலையைச் சிறிது மாற்ற வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் பிரிவினைக் கொள்கையை அன்றைக்கு வைத்தார். வளரும் குழந்தைகளுக்கு எப்படி டானிக் டாக்டர்கள் கொடுக்கிறார்களோ அது மாதிரி, நம்முடைய மாநிலத்தை வளர்ப்பதற்காக சில நிலைகளை நாங்கள் வைத்திருந்தோம். அப்பொழுது அந்தத் திராவிட நாட்டுப் பிரச்சினையை தாக்கி எறிந்துவிட்டோம் என்றால், எங்களை ஏன் இன்னமும் பிரிவினைவாதிகள் என்று சொல்லுகிறீர்கள். தேசிய ஒருமைப்பாடு என்னம் எங்களுக்கு உண்டு, இந்தியாவைக் காப்பதில் இந்திய அரசுக்குப் பக்க பலமாக இருப்போம் என்பதை நாங்கள் இரண்டு, மூன்று தடவைகள் காட்டியிருக்கிறோம். சீனா இந்தியாவின் மீது படையெடுத்தபொழுது, நம்முடைய இலட்சியங்களைத் தாக்கி வையுங்கள், நாட்டை காக்க வேண்டும் என்று எங்கள் தலைவர் அண்ணா தரை அவர்கள் சொன்னார். நாடு இருந்தால் தானே நாம் இருப்போம், நாடு இருந்தால் தானே ஒரு ஆட்சி இருக்கும், நாடு இல்லையேல் ஆட்சி இல்லையே, நாடு இல்லையேல் மக்கள் இல்லையே என்று எல்லாம் அவர் கதறியிருக்கும் பொழுது, நாம் ஏன் மத்திய அரசினிருந்து விடுபட்டு எங்களுக்குத் தனியாகப் பட்டம் கட்டிக்கொண்டு நாங்கள் அமர்ந்து விடுகிறோம் என்று நாங்கள் ஒரு போதும் சொல்ல மாட்டோம், அப்படிச் சொல்லுவது கூட தரம் ஆகாது.

6-20
P.M.

இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஈஸ்வரமூர்த்தி அவர்கள் பல கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். ஒரு தொழிலைத் துவக்க எவ்வளவு அதிகாரம் தேவைப்படுகிறது திரு. தாமோதரன் அவர்கள் கூட கேட்டார்கள் “லெட்டர் ஆப் இன்டன்ட்” இந்தத் தொழிலுக்கு மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து சீக்கிரம் கிடைக்கிறதா என்று. நான் என்ன செய்வது, மத்திய அரசுக்கு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன், ஆனால் அவர்கள் அனுப்பவில்லையே என்று மிக்க வேதனையுடன் தொழிற் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். தொழில் தமிழ் நாட்டில் வளர வேண்டும், அதற்காக “பாரின் கொலாப்ரேஷன்” க்குக் கூட பேச்சு வார்த்தை நடக்கிறது. ஆனால் நமக்கு ஒரு முக்கியமான மூலப்

28th January 1972] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

பொருள் தேவை என்றால் அதை மத்திய அரசு தானே இறக்குமதி செய்து தருகிறது. அப்படி இருக்கின்ற அதிகாரத்தை அவர்கள் இட்டால் தானே. எனவே, இருக்கின்ற அதிகாரத்திலே நியாகப் பார்த்து எங்களுக்குப் பிச்சை வழங்க வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறாயே, அந்த அதிகாரத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதிலே நாங்களும் கொஞ்சம் எடுத்துக்கொள்கிறோம் என்று சொல்லுவது தான் மத்திய அரசு மாநில அரசுக் கூட்டு என்பது. அதை விடுத்து, ஏதோ அவர்களிடமிருந்து பகைத்துக் கொண்டு நாங்கள் சிலோன் பக்கம் ஓடிவிடுகிறோம், என்று சொல்வது எங்கள் நோக்கமில்லை.

நமக்கு மத்திய அரசு உதவித் தொகையாக 40.40 கோடி ரூபாய் தந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வருகிற ஆண்டில் நாம் திருப்பித் தரும் தொகை 43.03 கோடியாக வந்துவிடுகிறது. நாம் உதவித் தொகையாக தான் தமிழ் நாட்டில் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். திருப்பித் தரும்பொழுது வட்டித் தொகையை கூட கட்ட முடியாமல் தமிழ் நாட்டு ஆட்சியாளர்கள் தவிக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். சாதாரண மக்களை மேம்படுத்த வேண்டுமென்று இங்கே அமர்ந்த பிறகு, அதற்கு ஆவன இந்த ஆட்சியாளர்கள் ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா? தொழிற் துறையிலே விருத்தி செய்ய வேண்டாமா? எனக்குத் தெரியுமே, தொழிற் துறை அமைச்சர் அவர்கள் காஞ்சிபுரம் வந்த பொழுது, ஒரு அஷு ரன்ஸ் கொடுத்தார். இந்தப் பகுதியிலே நெசவுத் தொழில் அதிகமாக இருக்கிறது, ஆகவே தொழிலாளர்கள் சாயம்போட வேண்டிய அளவுக்குச் சாயம் கிடைக்காததால், “சாயத் தொழிற்சாலை” இங்கே வரும் என்றார். அதற்குப் பிறகு பட்டு நெசவுக்கு என்ன தேவை என்றார், சரிகை என்றோம். சரிகையை எங்கேயோ நாம் வட நாட்டிலேயேயிருந்து எதிர் பார்க்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். சரிகை உற்பத்தியை இங்கேயே ஆரம்பிப்போம் என்று சொன்னார்கள். அதற்கிடையிலே அதைப்பற்றி நாங்கள் கேட்டால், அதற்கு மத்திய அரசுக்கு எழுதியிருக்கிறேன் என்றிருக்கிறார். தொழில் அமைச்சரை அதுபற்றி அடிக்கடி கேட்டால், அவர் என்ன செய்வார்; அவர் ஜேபியிலே இருந்தால், எடுத்து வைத்து விடுவார். இன்னொரு ஜேபியைத் தடவி அவர் மெதுவாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை அல்லவா இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : சாயத் தொழிற்சாலை வரவிருக்கிறது.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : சாயத் தொழிற்சாலை வரும் என்று அமைச்சர் சொல்லிவிட்டார். ஆகவே தான் நாங்கள் மத்திய மாநில உறவு பலப்பட வேண்டும் என்று கேட்கிறோம். அதை விடுத்து, மாற்று கட்சியினர்கள் எங்களைப் பார்த்து பிரிவினைக்காரர்கள் என்று பேசுவது உண்மையிலேயே மிகக் கேவலமாக இருக்கிறது. எனவே, எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் இப்படிப் பேச வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. செ. முத்துசாமி : தலைவரவர்களே, ஆளுநர் உரையின் மீது நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தின் மீது பேசுவதற்காக எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்த மைக்காக முதலிலே என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு நம்நாடு சுதந்திரம் பெற்று, பல ஆண்டுகள் ஆகியும் கூட தமிழ் நாட்டில் பணி புரியக் கூடிய, உள்ளாட்சித் துறையில் பணி புரியக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு அதாவது நகராட்சி பள்ளிகளிலேயும், ஊராட்சி ஒன்றிய பள்ளிகளிலேயும் பணி புரியும் ஆசிரியர்களுக்கு மாதா மாதம் ஊதியம் கிடைக்கும் என்று உத்தரவாதம் இல்லாமல் இருக்கிறது. பல இடங்களில் 2, 3 மாதங்களுக்குச் சம்பளம்

[திரு. செ. முத்துசாமி] [28th January 1972]

இல்லாமல் ஆசிரியர்கள் போராடிப் பெற்றாக வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகி வருகிறது. ஆசிரியப் பெரு மக்களுக்கு 1-ம் தேதியே சம்பளம் வழங்கப்படும் என்று உறுதிமொழி அளித்திருந்தும், ஜனவரி முதல் வழங்கப்படாமலிருப்பது கண்டு வருத்தப்படுகிறேன். 1-ம் தேதியே சம்பளம் வழங்குவதற்கு அரசு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஒவ்வொரு நாளும், நான் ஆசிரியர் கூட்டணியில் பொதுச் செயலாளனாக இருப்பதால், இந்தப் பஞ்சாயத்திலிருந்து சம்பளம் வரவில்லை, இந்த நகராட்சியிலிருந்து சம்பளம் வரவில்லை என்று தந்திகளையும், தபால்களையும் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த நிலைமை நாள்தோறும் வளர்ந்து வருகிறது. இதற்கு உடனடியாக ஒரு தீர்வு காண வேண்டும்.

அடுத்து, தனியார் பள்ளிகளில் பணி புரியும் ஆசிரியர்கள், ஆண்டான் அடிமை என்ற முறையில், சட்டம் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் பணியாற்றி வருகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குவதற்கான சட்டத்தை இயற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சட்டம் வரும் என்று தெரிந்த உடனேயே தனியார் பள்ளி மாணேஜர்கள் ஆசிரியர்களை வெளியேற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படித் தூர்த்தப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் பாதுகாப்பளிப்பதற்காக இந்தச் சட்டம் அமுலுக்கு வருவதற்கு முன்பிலிருந்தே ரெட்ராஸ்பெக்டிவ் எபக்ட் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தற்போது கிருஸ்தவர்கள், முஸ்லீம்கள் போன்ற மைனாரிட்டி சமூகத்தினர் பள்ளிகளை நடத்தி வருகிறார்கள். மதத்தின் அடிப்படையில் மைனாரிட்டி என்று சொல்லி அவர்கள் நடத்தும் பள்ளிகளில் அரசு தலையிட முடியாது என்று சட்டம் இருக்கிறது. தமிழக அரசு இவைகளையெல்லாம் மாற்றும் வகையின் சட்டவியற்றி ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பெரும்பாலான பள்ளிகள் மைனாரிட்டி சமூகத்தினரால் நடத்தப்படுகின்றன. அதில் மெஜாரிட்டி சமூகத்தினர் பாதிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். ஆகவே மெஜாரிட்டி சமூகத்தினருக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் முறையில் சட்டம் இயற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் ஊதியப் பிரச்சனை நீண்ட காலமாகப் பரிசீலனையில் இருந்தது. ஓராண்டு காலமாக இந்தப் பிரச்சனை தீர்க்கப்படாமல் இருந்து சென்ற மாதம் இந்த வேண்டுகோள் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த குழு பரிசீலித்து இல்லை என்று கூறியிருக்கிறது. இதற்கு இவ்வளவு காலம் எடுத்திருப்பது கண்டு நான் மெத்த வருந்துகிறேன். 1971-ம் ஆண்டு விபரவி மாதம் 25-ம் தேதி சி.எஸ். போட்டு போராட்டம் நடத்த முயற்சித்தபோது, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், "நீங்கள் போராடித்தான் பெற வேண்டும் என்பதில்லை. நான் உங்களுடைய பிரச்சனையைக் கவனிக்கிறேன்." என்று சொன்னார்கள். ஆகவே சி.எஸ். எடுக்காமல் போராட்டத்தை ஒத்தி வைத்தார்கள்.

28th January 1972.] [திரு. செ. முத்துசாமி]

ஒத்தி வைத்து ஓராண்டுக் காலமாகிறது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் 6-30 அவர்களும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் இதைப் பரிசீலித்து, இருவரும் கலந்து P.M. முடிவெடுப்போம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

கல்லூரியில் உள்ள டியூடரை விட பீ.டி. ஆசிரியர்களுக்கு நிறையப் பொறுப்பு இருக்கிறது என்று சொன்னபோது, இவைகளை எல்லாம் பரிசீலித்து முடிவெடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் கடைசியில் உங்களுடைய கோரிக்கைகள் எல்லாம் மறுக்கப்பட்டு விட்டன என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கே 20,000 ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். தங்களுக்குச் சாதகமான பதில் வராவிட்டால், பிப்ரவரி 25-ம் தேதி சி. எஸ். எடுக்கும் நிலைக்குக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறோம், ஓராண்டுக் காலம், பொறுத்திருந்தோம், இனி போராட வேண்டும் என்று இப்போது செயற்குழு முடிவு எடுத்திருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது.

தங்களுடைய உரிமைகளைப் பெறுவதற்காக ஆசிரியர்கள் தொழிற் சங்க உரிமைகளைக் கேட்கிறார்கள். பல நாடுகளில் இந்த உரிமை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சில நாடுகளில் சட்டப்படி உரிமை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. தொழிற் சங்க உரிமையின் மூலம் தங்கள் பிரச்னைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாதா என்றுதான் இந்த உரிமையைக் கேட்கிறார்கள்.

ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில், அரசியல் இல்லை. ஆசிரியர் சங்கங்கள் களுக்கே ஆசிரியர்கள்தான் தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். சென்ற டிசம்பர் 18-ம் தேதி முதலமைச்சர் அவர்களிடத்தில் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் வெளியே காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. எஸ்வரமூர்த்தி அவர்கள் கூட குறிப்பிட்டார்கள் நீங்கள் ஒரு முறை பார்த்தால் போதும் என்று சொன்னார்கள். நான் அப்படிச் சொல்லத் தயாராக இல்லை.

திரு. வி. எஸ்வரமூர்த்தி : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் பட்டதாரி ஆசிரியர்களைப் பார்க்க வேண்டும். பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு இந்த ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தால், அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் கவனிக்கப்பட்டு தீர்க்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் ஒரு முறை பார்த்தால் போதும் என்று கூறினேன்.

திரு. செ. முத்துசாமி : மிக்க நன்றி, கிடைக்கும் என்றால் நான் பெருமைப்படுகிறேன். ஆகவே அரசு மீண்டும் அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அரசுக்கு இது ஒரு பெரிய விஷயமல்ல. ஓராண்டுக் காலம் பொறுமையாகக் காத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் நியாயமானவை என்ற காரணத்தால் மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று மீண்டும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்து, இப்போது பாதுகாப்பு நிதியை ஆசிரியப் பெருமக்கள் வழங்குகிறார்கள். சென்ற கூட்டத்தில் நான் ஒரு மாதச் சம்பளத்தைக் கொடுத்தேன். ஆசிரியப் பெருமக்கள் ஒரு நாள் ஊதியத்தை எல்லா இடங்களிலும் வழங்கியிருக்கிறார்கள். அப்படி வழங்கிய பிறகு இப்போது மீண்டும் வழங்க வேண்டு

[திரு. செ. முத்துசாமி] [28th January 1972]

மென்றும் லாட்டரி சீட்டுகள் வாங்க வேண்டுமென்றும் ஒவ்வொருவரும் ரூ. 50, ரூ. 100 அளவுக்குத் தந்தாக வேண்டுமென்றும் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். பாவம் ஏழை ஆசிரியர்கள். எப்போதும் கிராம முனிசிப், கிராம கர்னம், கிராம சேவக் போன்றவர்கள் உதவி மக்களுக்குத் தேவைப்படும். அவர்கள் எப்படியும் சமாளிப்பார்கள். ஆனால் ஆசிரியர்களுடைய தயவு அட்மிஷன் காலங்களில்தான் பெற்றோர்களுக்குத் தேவைப்படும். அட்மிஷன் நேரமாக இருந்தாலும், யாரும் கேட்டால் ஐந்து பத்து கொடுப்பார்கள். அதை வாங்கி வழங்க முடியும். இப்போது ரூ. 50, ரூ. 100 என்று ஒவ்வொருவரும் தர வேண்டுமென்பது மிகவும் வேதனையாக இருக்கிறது. அவர்கள் கொடுக்காவிட்டாலும், சம்பளத்திலிருந்து பிடிப்போம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு டி. இ. ஓ. ஆசிரியரைக் கூப்பிட்டு ரூ. 50 கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். “பள்ளிச் சிரமம்புக்காகக் கேட்டார்கள், தந்தோம், இப்போது எப்படி ரூ. 50 கொடுக்க முடியும்?” என்று கேட்டதற்கு, “இது பிளாட் பாரம் என்று நினைக்காதே, இது என் ஆர்டர். It is my order. You must pay. இல்லாவிட்டால் நீ ராஜினாமா செய்துவிட்டுப்போ” என்று ஒரு கல்வி அதிகாரி சொல்கிற அளவுக்கு நிலைமையிருக்கிறது. நல்ல எண்ணத்தில் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் பத்து கோடி பாதுகாப்பு நிதியாக வழங்குவதாக வாக்களித்தார்கள். ஆனால் நடை முறையில் சாதாரண ஆசிரியப் பெருமக்களிடமிருந்து ரூ. 100, ரூ. 50 என்று கேட்கப்படுகிற நிலைமை நீடிக்க வேண்டாமென்றும் அதை உடனடியாகப் பரிசீலித்து, தக்கதைச் செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே வழங்கியிருக்கிறார்கள். இன்னும் பல இடங்களில் ரூ. 5, ரூ. 10-க்கு டிக்கெட் வாங்கியிருக்கிறார்கள். மீண்டும் மீண்டும் தயவு செய்து வேறு டிக்கெட் ஏதாவும் தர வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்ளும் நிலைமையில் ஆசிரியப் பெருமக்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தப் பரிதாபகரமான நிலையை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்து, இதை உடனே ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, தர்மபுரி மாவட்டப் பிரச்சனை இருக்கிறது. முன்பு சேலம் தர்மபுரி இரண்டும் ஒரே மாவட்டமாக இருந்தது. டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டாக இருந்தபோது இரண்டையும் ரெவின்யூ டிஸ்ட்ரிக்ட்டாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இந்த ரெவின்யூ டிஸ்ட்ரிக்ட்டில் மாறுதல் இல்லை. முன்பு சேலத்தில் இருந்தவர்கள் தர்மபுரி மாவட்டத்தில் “அப்பாயிண்ட்” செய்யப்பட்டுவிட்டார்கள். சேலம்-தர்மபுரி இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஆசிரியர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்காக இது பிரிக்கப்படவில்லை. நிர்வாக வசதிக்காகப் பிரிக்கப்பட்டது. நிர்வாகத்தில் உள்ளவர்கள் பிரிந்து போகிற நேரத்தில் ஆசிரியர்களுடைய விருப்பத்தைப் பல ஆண்டுகள் கழித்துக் கேட்டார்கள். 1966-ல் இன்டெக்ரேஷன் ஆர்டர் வந்தபோழுது, ஒன்றைப் போட்டார்கள். 1970-க்குப் பிறகு ஆசிரியர்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்கள். ரெவின்யூ டிஸ்ட்ரிக்ட்டாக மாற்றப்பட்டு அந்த உத்தரவு வந்தபோழுது, இரண்டு ரெவின்யூ ஜில்லாவுக்கும் ஒரு சி.இ.ஓ. என்று வைத்தார்கள். சேலம், தர்மபுரி ஆகியவற்றின் ஆசிரியர்கள் மாற்றம் நியமனம் நடக்கும்போது அவர்களுடைய விருப்பத்தைக் கேட்கவில்லை. இப்போது ஆசிரியர்கள் சேலம் பகுதிக்குப் போக வேண்டுமென்பதற்காக அங்கிருந்து பல முறை பலரோடு வரவேண்டியிருக்கிறது. பல நாற்றுக் கணக்கான, ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழித்து மாறுதலுக்காக அலையும் அவை நிலை இன்றைக்கு இருக்கிறது அவர்களுக்கு. அரசு திட்டவாட்டமாக ஆணையிடவில்லை. இப்போது ஏ-விங், பி-விங் என்று பிரிக்கப்பட்டு ஆசிரி

28th January 1972] [திரு. செ. முத்துசாமி]

யர்கள் மாறுதல் இல்லாமல் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஏற்கனவே 6-40 இந்த 'விங்' முறை வேண்டாமென்று டைரக்டரிடம் சொன்னோம். இரண்டு ப.ம.

விங்கிலும் உள்ளவர்கள் தனித்தனியாக மாறுதல் வசதியில்லாமல் இருப்பதால், கணவன் மனைவியாகப் பணியாற்றுகிறவர்கள் எல்லாம் மாறுதல் வேண்டிக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கல்வித் துறையில் உள்ளவர்கள் அமைச்சரிவிருந்து அதிகாரிகள் வரை பலமுறை இந்தக் குறையை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆனால் இது வரையில் தீர்வு காணப்படவில்லை. ஏ-விங்கில் உள்ள அத்தனை போஸ்டிகளையும் பி-விங் போஸ்டாக மாற்றி, ஏறக்குறைய 500 பேர்கள் மாறுதல் கேட்டார்கள். 250 ஆசிரியர்களுக்கு 'ஏ' விங் கொடுப்பதன் மூலம் ஆசிரியப் பெருமக்களின் எண்ணத்தை விரைவில் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்றும், அவர்கள் விருப்பத்தின் பேரில் இது பிரிக்கப்படவில்லை என்பதாலும் இது ஒரே நிர்வாகமாக இருப்பதாலும், அதைத் தீர்க்கும் முயற்சியில் அரசு ஈடுபட வேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏ-விங், பி-விங் குக்கு மாற்றுவது அதிகாரிகளுடைய ஒரு சொட்டு இங்கில் இருக்கிறது. பெரிய பழைய கோயில்களைப்பற்றிப் பிரச்சனைப் பெரிதாகப் பேசப்படுகிறது. நாளுக்கு நாள் சட்டம் மாறுகிற இந்த நேரத்தில் ஒரு சொட்டு இங்கியினால் ஆனை போடும் நிலை கல்வித் துறையில் இருப்பதால், இந்தப் பிரச்சனையை எளிதாகத் தீர்த்துவிடலாம். இரண்டு விங்கிலும் உள்ளவர்கள் இதற்காக அலைகிறார்கள். அவர்களுடன் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் போகவேண்டியிருக்கிறது. கல்வித் துறையில் நீண்டகாலமாகப் பல்வேறு பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. சேலம், தரம்புரி மாவட்டப் பிரச்சனை நீண்ட காலமாகக் கஷ்டமான நிலைமையினை உண்டாக்கி வருகிறது. பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியும் ஏனென்று கேட்பாரில்லை. ஏ-விங், பி-விங் பிரச்சனை சிக்கலாக இருப்பதால், ஆசிரியர்களுக்கு மாறுதல் அளிக்க வேண்டும். கணவன் மனைவியாகப் பணியாற்றுகிறவர்களுக்காவது முதலில் சர்க்கார் கவனித்து உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் முதலமைச்சர் அவர்களும் இதற்கு வேண்டிய உத்தரவை இட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தலைமையாசிரியர்கள் இது வரையில் ரப்பர் ஸ்டாம்பாக இருந்தோம். தலைமையாசிரியர்கள் என்று சில்தான் போட்டுக்கொள்வோம். வேறு வித்தியாசம் கிடையாது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தனி சம்பளம் இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் தொடக்கப் பள்ளிகளில் மதிய உணவு அளிக்கும் கூடுதல் பணியையும் அவர்கள் செய்கிறார்கள். ஒரு ரூ. 5 கூட அலவன்ஸ் இல்லை அவர்களுக்கு. ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு மதிய உணவுத் திட்டத்தில் பங்கு கொண்டு, அதற்காக உள்ள பேரேட்டில் கணக்குகளை எழுதி வேலை செய்கிறார்கள். பள்ளி வேலை நேரத்தில் அதை எழுதக் கூடாது என்று வேறு உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு செய்தும் அவர்களுக்கு ஒரு ஐந்து ரூபாய் அலவன்சு கிடையாது. மற்றத் துறைகளில் வேறு பணி கொடுத்தால் அதற்கென தனியாக அலவன்சு கொடுக்கிறார்கள். கொடுத்துவந்த தலைமையாசிரியர் படியும் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. 1962-ல் மிகவும் வேடிக்கையாக இதை நிறுத்தினார்கள். கொடுத்த கூடுதலான பொறுப்புக்காக அளிக்கப்பட்ட டியூட்டி அலவன்சு நீக்கப்பட்டது. அது 1970-ல் சம்பளக் குழுவிடம் சொல்லப்பட்டு அப்போது உள்ளாட்சி அமைச்சராகவும் தற்போது உணவு அமைச்சராகவும் உள்ளவர்களிடம் அதுபற்றி முறையிட்டபோது, அதைத் தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொல்லி ரூ. 2

[திரு. செ. முத்துசாமி] [28th January 1972]

கொடுத்து இன்னும் அதிகமாகக் கொடுப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறோம், இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார்கள். கொடுக்கப்பட்டிருப்பது என்ன? 4 ஆசிரியர்களுக்கு மேல் உள்ள பள்ளியில் ஐந்து ரூபாய், 300 பிள்ளைகளுக்கு மேல் உள்ள பள்ளியில் பத்து ரூபாய் கொடுப்பது என்று 1971 பிப்ரவரி மாதம் போடப்பட்ட உத்தரவு இன்னும் நகராட்சி, மாநகராட்சிப் பள்ளிகளுக்கு அனுப்பப்படவில்லை. அமுல்படுத்தப்படவில்லை. அரசாங்கத்திடம் பலமுறை கேட்டு மகாநாடுகள் நடத்தி அமைச்சரிடம் போராடி ஆர்டர் பெறுகிறோம். அதை அமுல் செய்வதற்கு அதிகாரிகள் தயங்குகிறார்கள், இதற்கு உடனடியாகக் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் உத்தரவு போட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பல ஆண்டுகள் கஷ்டப்பட்டு வாங்குகிற நன்மைகளை இடையில் உள்ளவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். அதைத்தான் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒரே ஒரு பிரச்சனையை மட்டும் சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன். தொழிலாசிரியர்கள் என்று சிலரை வைத்திருக்கிறார்கள். தொடக்கப் பள்ளிகளில் தொழில் கற்றுக் கொடுப்பதற்காக அவர்கள் வைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ரூ. 30 தருகிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் முதியோர் பென்ஷன்கூட அதிகமாகிவிட்டது. ரிடையர் ஆனவர்கள் கொஞ்சம் தான் சாப்பாடு சாப்பிடுவார்கள், வயதாகிவிட்டதால். அவர்களுக்கு ரூ. 20 கொடுக்கிறோம். ஒப்புக் கொண்டு ஆக இருந்தால் இரண்டு பள்ளிகளுக்குச் சேர்ந்து நியமித்து விடுகிறார்கள். காலையில் ஒரு பள்ளி, மாலை யில் ஒரு பள்ளி. இரண்டு பள்ளிகளில் வேலை செய்தால் ரூ. 60 கொடுக்கிறார்கள். 1969 மகாநாட்டில் நாங்கள் கேட்டோம். இதற்கு 6 லட்சம் ரூபாய் தேவைப்படுகிறது. ஆசிரியப் பெருமக்கள் எவ்வளவோ நிதிகளைத் திரட்டித் தருகிறோம். எதற்கும் மறுப்புச் சொல்லாமல் திரட்டித் தருகிறார்கள். பாதுகாப்பு நிதிக்கு சில கோடி ரூபாய்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது ரூ. 6 லட்சம் பெரிதல்ல அரசுக்கு. சம்பளக் குழுவிலே இதைக் கவனிக்காமல் விட்டு விட்டார்கள். ஈ-ஓபிக்சேஷன் செய்யவில்லை. 5½ லட்சம் எம்ப்ளாயீஸ்களில் இந்த பி.இ. க்களுக்கு ஈ-ஓபிக்சேஷன் இல்லை. மைனாரிடி, மதத்தின் பெயரால் மைனாரிடி, என்றெல்லாம் பேசி சலுகை பெறுகிறார்கள். தொழிலாசிரியர்களுக்கு நிச்சயமாக அவர்கள் சம்பளத்தை மாற்றி அதிகப்படுத்தி உத்தரவிட்டு அரசு அவர்களுக்கு உதவும் என்ற நம்பிக்கையோடு மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி இருக்கையில் அமருகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet at 4 p.m. tomorrow.
6 45 p.m.

The House then adjourned.

IV. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders

22. Notification issued with G.O. Ms. No. 2380, Home, dated the 30th August 1971 in regard to an amendment to rule 209 of the Tamil Nadu Motor Vehicles Rules, 1940. [Laid on the table of the House under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]